

Gwendolyn
Wamack

MALÍŘ
VZPOMÍNEK

motto román

Malíř vzpomínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gwendolyn Womack
Malíř vzpomínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Gwendolyn
Wamack

**MALÍŘ
VZPOMÍNEK**

Praha 2016

Přeložil Tomáš Havlík

*Věnováno památce
Fukumi Micutake*

Stojím před představenými, kteří znají příběhy mrtvých, kteří rozhodují o tom, jaké legendy se budou vyprávět, kteří posuzují knihy života podle toho, jsou-li plné, či prázdné, kteří sami tvoří pravdu... Poté co je příběh napsán, končí šťastně a duše člověka je o něco blíž k dokonalosti, vyzdvihnou ho s hlasitým zvoláním do nebe.

Awaking of the Osiris,
Egyptská kniha mrtvých, Normandi Ellis

KAPITOLA 1

Obrazy zavěšené na stěně působily ve tmě jako duchové. Bylo jich tolik, že se nedaly spočítat – pokrývaly úplně každý kousek zdi. Oči postav zachycených na plátnech vypadaly v temnotě jako živé. Budily dojem, že pozorně sledují okolí a uvažují, jaké podivné kouzlo je zavanulo právě sem.

Malířův podkrovní ateliér s okny jako ze stavebnic lega a s betonovými zdmi i podlahou připomínal spíš nějaký průmyslový prostor. Vedle hromady dřevěných latěk, z nichž měly vzniknout napínací rámy, se v rohu opíralo o zeď dvanáct štůčků belgického plátna. Uprostřed stály v kruhu čtyři stojany a na každém z nich čekalo vypnuté plátno opatřené tenkou vrstvou dokonale neleštěné bílé křídly. Tato technika, která se využívala už v období renesance, dodávala obrazům zdání téměř fotografické realističnosti. Umělec, jenž tady maloval, to dobře věděl.

Obrazy na stěnách tvořily různorodou směsici. Znázorňovaly výjevy, které se odehrávaly v odlišných historických obdobích a v odlišných koutech světa, ale jeden rys měly společný – všechny zachycovaly intimní okamžiky života nebo smrti.

Jedno plátno zobrazovalo japonského samuraje klečícího na slaměné rohoži *tatami* a provádějícího *seppuku*. Na sobě měl slavnostní bílé roucho a z břicha se mu valil proud krve. Malíř zachytil kašdický detail bolestivé sebevraždy, při níž si samuraj se zmučeným výrazem v obličejí zaráží do břicha čepel meče. Za ním stál jeho sekundant s napraženým krátkým

mečem *wakizaši*, přichystaný useknout samurajovi hlavu, aby ukončil jeho trápení. Další obraz nabízel pohled na císařského strážce ze starověké Persie, který seděl v koňském sedle a vlekl za sebou zajatce přivázaného na laně. O kousek dál visel na zdi portrét starce s turbanem na hlavě, jehož pohled upřený do dálky budil dojem, jako by chtěl malíře podrobit zkoušce, jestli dokáže zachytit duši opouštějící mužovo tělo v poslední den jeho života.

Ateliér ohraničovaly tři zdi a jedna ohromná hedvábná japonská stěna. Druhou část rozděleného prostoru zaujímal spartánský obývací pokoj a kuchyňka ukrytá za příčkou. Z přílehlé chodby se vcházelo do menší místnosti vybavené pouze jedinou matrací na podlaze. Na ní ležel na břiše malíř svlečený do půl těla a ponořený do hlubokého spánku.

Náhle se posadil a za usilovného lapání po dechu se snažil probrat ze železného sevření snu.

„Teď jsem tady. Jsem tady. Jsem tady. Jsem tady,“ opakoval odhodlaně a přitom se kolébal vpřed a vzad, jako by se snažil uklidnit. Pak ale stejně rychle ochabl a nepřítomně se zadíval před sebe. Zdálo se, jako by ho zaplavil zvláštní klid. Po chvíli vstal z matrace.

Přešel jako náměsíčný do ateliéru, vybral si několik štětců, uchopil opotřebovanou paletu a pustil se do míchání barev. Přitom mumlal slova ve starověké řečtině, která nikdo nikoho neslyšel vyslovit nahlas už celá staletí.

Jeho ruce se ve tmě pohybovaly se zvláštní jistotou. Při práci si vůbec neuvědomoval, jak hodiny plynou. Maloval, dokud mu čas neochromil tělo a to nezačalo žadonit, aby přestal. Nohy mu vypovídaly službu a ramena měl ztuhlá bolestí. Když k jeho oknu dorazilo oslepující polední světlo, projela mu hlavou pronikavá bolest a probrala ho z transu jako řinčení budíku.

Jsem Bryan Pierce. Stojím ve svém ateliéru. Teď jsem tady. Jsem Bryan Pierce. Stojím ve svém ateliéru. Teď jsem tady. Jsem Bryan Pierce. Vtloukal si ta slova do povědomí a snažil se

dosáhnout na jejich prostý význam jako dítě, které chňapá rukou po motouzu papírového draka. Ta slova byla jediná věc, která ho držela při zemi a nedovolovala mu uletět pryč.

Náhle se pod ním podlomila kolena. Svezl se za zem a musel se opřít o zeď, aby neztratil rovnováhu. Dlaně paží, spočívajících na pokrčených kolenou, mu bezvládně visely dolů, pokryté skvrnami všech barev, které měl uložené na polici v ateliéru. Podobně potřísněný byl i jeho obnažený hrudník.

S vypětím sil se zkoumavě zahleděl na své nejnovější dílo, protože už dobře věděl, že je to nejrychlejší způsob, jak vstřebat svůj poslední sen. A teprve když získal jistotu, že se zase udrží na nohou, vstal a došel k videokameře, kterou měl nainstalovanou v ateliéru. Byl to nejkvalitnější digitální model na trhu, vybavený infračerveným čidlem, schopným zachytit i noční dění. Měl ji neustále spuštěnou. Nemusel si ani prohlížet záznam, aby věděl, že zase mluvil celou noc starověkou řečtinou. Nahrávka však představovala hmatatelný důkaz.

Když se na sebe každé ráno díval na videu, zpravidla ho to poněkud uklidnilo. Dnes se však na to necítil – jeho vidiny byly ještě příliš čerstvé. Jako by s ním v místnosti dosud někdo stál. Měl zvláštní pocit, že jeho sen v sobě skrývá odpovědi. Jenomže odpovědi na co?

Órigenés Adamantius, kněz ze starověkého Říma, pronikl do jeho vědomí už před týdnem a od té doby Bryan maloval vzpomínky z jeho života. První plátno donesl do galerie ještě mokré. Věděl, že musí viset na jeho následující výstavě, ale neměl tušení proč.

Vernisáž se koná dnes večer. Bude to jeho první výstava v Bostonu od té doby, co se odstěhoval z New Yorku. Celý týden si pohrával s myšlenkou, že na ni půjde, ale nakonec ten nápad zapudil. Nemohl si takové riziko dovolit. Pobyt mezi spoustou lidí, kterým by se musel dívat do očí a s nimiž by si musel potřásat rukama – na pozadí svých více než výmluvných maleb –, by u něj téměř s jistotou vyvolal další záchvat. A jak by to pak vysvětlil?

Když se loni v New Yorku neobjevil na zahájení žádné své výstavy, tisk ho téměř rozcupoval a vykreslil ho jako arogantního samotáře opovrhujícího veřejností. Přitom ti pisálci nemohli být dál od pravdy. Vystavoval totiž svá díla v naději, že někdo pozná jejich skutečný význam – že někoho na světě sužuje stejné prokletí jako jeho. Možná si však jenom něco nalhával. Pátral po někom takovém už řadu let a začínal nabývat dojmu, že jeho snaha je odsouzená k neúspěchu. Stovky maleb, a zatím žádná reakce.

Bryan si promnul oči. Cítil, že mu začíná třestit hlava – co nejdřív si ji musí pročistit od všech myšlenek. Možná by si měl dopřát volný den a vyrazit na dlouhou procházku.

Nejdřív se však chtěl vypravit do Muzea výtvarného umění. Vedle pouličních lamp v centru města se celý týden ve větru třepetaly barevné plátěné poutače lákající na výstavu nazvanou Tajemství starověkého Egypta a Cheopsovy pyramidy. Kdykoliv je Bryan zahlédl, přepadl ho pocit, jako by tenhle div světa – jediný z pověstných sedmi, který se dochoval do dnešních dní – doputoval do Bostonu právě kvůli němu. Už dlouho se k návštěvě muzea chystal a dnešek se ideálně hodí.

Popadl klíče a vyšel z bytu. Na chodbě prošel kolem své sousedky – mladé ženy, která bydlela naproti němu, ale zatím ji potkal jen párkrát. V jejím pohledu se teď mísily rozpaky a neskrývaný obdiv.

Bryan se pousmál, spěšně zamumlal „Dobrý den“, rychle se otočil a vrátil se do bytu. Zapomněl si obléct košili.

KAPITOLA 2

„Z kamene, který byl zapotřebí k vybudování Cheopsovy pyramidy, by se dalo postavit třicet mrakodrapů Empire State Building. Nebo skoro metr vysoká zeď napříč celými Spojenými státy tam a nazpátek.“

Linz sledovala filmovou projekci se sluchátky na uších, ohromená údaji, které odříkával hlas virtuálního průvodce.

„Kameny byly vytesané s takovou přesností, jakou se můžou při své práci pochlubit pouze ti nejlepší soudobí optici. Jeden kámen je jako druhý. Odborníci odhadují, že starověcí Egypťané používali nástroje pětsetkrát přesnější než moderní vrtačky. Jejich preciznost je i dnes doslova omračující.“

Ale jak je to možné? říkala si Linz. Hlavu měla stále zamotanější. Prohlídka s komentářem, který jí zněl ve sluchátkách, spíš nastolovala otázky, než aby přinášela odpovědi.

„Starověcí Egypťané údajně netušili, jak je Země velká nebo jaký má tvar, ale Cheopsova pyramida stojí přesně ve třetině cesty mezi rovníkem a severním pólem. Její výška a obvod jsou ve stejném poměru jako obvod Země a vzdálenost mezi oběma póly. Osa pyramidy vede přesně od severu k jihu – dokonce ještě přesněji, než jak ji ukazuje Královská greenwichská observatoř v Londýně. Jde o největší a nejpresnější stavbu v celých lidských dějinách, kterou nejsme ani nyní schopni přesně napodobit.“

Linz cítila stále větší nervozitu, a tak si nakonec stáhla sluchátka z hlavy a zamířila k východu. Ve skutečnosti nepřišla do muzea kvůli téhle výstavě, ale přiměla ji k tomu daleko

osobnější pohnutka. Když jí zemřela matka, byla ještě kojeneček, ale i po třiceti letech, které od té doby uplynuly, ji to sem táhlo, protože věděla, že matka tohle muzeum doslova zbožňovala.

Blížilo se poledne. Poslední dvě hodiny procházela jednu výstavní síň po druhé a stále ji ovládal pocit melancholie. *Možná si zajdu zahrát šachy do parku*, napadlo ji. Do Bostonu se vrátila teprve před několika měsíci, ale ještě si nenašla čas a nezaskočila se podívat na své oblíbené náměstí Harvard Square.

Cestou k východu, kde hodlala vrátit sluchátka, se zarazila u jedné vitríny a zadívala se na překrásný egyptský nadloketní náramek, který nebyl určený pro ženu, nýbrž pro vojáka. Lehce se pousmála. Vypadal úplně stejně jako tetování, které měla ukryté pod svetrem.

V tu chvíli se kousek od ní zastavil další návštěvník výstavy – ne příliš blízko, ale stačilo to, aby ho zaregistrovala a chtěc nechtíc zvedla hlavu. Měla před sebou nejpřitažlivějšího muže, jakého kdy viděla. Jeho oči měly elektrizující modrou barvu, a když zachytila jejich pohled, zdálo se jí, jako by se čas zastavil. Krátce nato ten pozoruhodný návštěvník odešel pryč.

Linz zůstala stát na místě jako přikovaná a sledovala neznámého, jak se od ní vzdaluje. Nejradši by ho přitáhla nazpátek a prožila tu úžasnou chvíli znovu.

Muž zpomalil, jako by jí četl myšlenky, otočil se, znovu se na ni zadíval a pak zmizel ve vedlejší síni. Linz se nemohla hnout z místa. Uvažovala, co by měla podniknout. Cítila zvláštní nutkání jít za ním, vrátit se do výstavních síní a předstírat, že tudy prochází poprvé. Těžko s ním však mohla zapříst debatu o královně Nefertiti a při té příležitosti ho požádat o telefonní číslo. Ještě nikdy v životě se nepokusila takhle někoho ulovit a rozhodně s tím nechtěla začínat právě tady, v Muzeu výtvarného umění. Váhavě odevzdala sluchátka.

Když vyšla z muzea, okolní svět jí připadal poněkud jiný než dřív. Šachy v parku ji už nelákaly tolik jako ještě před pěti minutami, ale umínila si, že tam stejně půjde. Pokud se soustředí na hru, možná tím uklidní to zvláštní chvění u srdce.

Cestou se nemohla zbavit pomyšlení na to kratičké setkání a nebyla schopná zaplašit neodbytný dojem, že dělá velkou chybu, když tak zbrkle odchází.

Náměstí Harvard Square, kde se scházeli lidé z celého města, aby si zahráli šachy, vypadalo jako obživlá pohlednice. Její soupeř, starý pán v golfové čapce, udělal první tah. Linz na něj během několika vteřin zareagovala. Slyšela ostatní šachisty hrající u okolních stolů a pozvolna ji odpouštělo napětí. K výhře jí stačilo deset tahů.

Starý pán zamručel a připravil šachovnici na další hru. Linz zvítězila i tentokrát a její soupeř si ji změřil příkrým pohledem. Podle všeho se musel rozloučit s předpokladem, že pohledná mladá žena bude snadná kořist.

Neměl tušení, že Linz se stala v patnácti letech juniorskou šachovou velmistryní, což byl nejprestižnější titul, jaký může dospívající hráč získat. Jako malá se věnovala šachům s obrovským nasazením a svůj koníček omezila až po nástupu na střední školu, kdy se snažila potlačit veškeré své mimořádné schopnosti, aby zapadla mezi spolužáky. Většinu dospívajících studentů však stejně nebyla mladá šachistka, která své vrstevníky ve všech ohledech převyšovala, příliš po chuti. Teprve na vysoké škole se Linz naučila oceňovat své přednosti a získala dostatek sebevědomí, aby je začala otevřeně dávat najevo. V době, kdy spěla mílovými kroky k získání doktorátu z neurogenetiky, se už nestyděla, že je nejchytřejší dívkou široko daleko, protože geniální byli i všichni lidé z jejího okolí.

Starý pán odešel s rozladěným výrazem k vedlejšímu stolu.

„Je tu volno?“ uslyšela nad sebou.

Zvedla oči a zarazila se. Před ní stál muž z muzea – ten, za nímž se málem rozběhla.

Horečně se pustila do propočítávání pravděpodobnosti dvojího náhodného setkání s tímhle člověkem tak krátce po sobě, přičemž vzala v úvahu veškeré proměnné. V tak ohromném městě, jako je Boston, to bylo zhora nemožné. Pravděpodobnost, že by se viděli v muzeu a jen o chvíli později na sebe znovu neplánovaně narazili na jiném nazdařbůh zvoleném místě, se rovnala jedné ku miliardě, ne-li ještě víc. Poprvé v životě ztratila řeč.

„Jste dost dobrá,“ poznamenal muž a posadil se naproti ní.

Linz ho nevěřicně sledovala, jak rozmisťuje figury do výchozí pozice. Chystají se spolu hrát šachy. Ona a pan Tajemný se chystají hrát spolu šachy.

Nejspíš ji sem sledoval. Hned však tuhle myšlenku zaplašila. Kdyby za ní šel, určitě by si ho všimla. Kromě toho když odcházela, byl ještě hluboko v útrobách muzea.

„Ten starý pán, kterého jste právě porazila, se rád kasá, že je nejlépe hodnoceným hráčem Šachové federace,“ poznamenal neznámý se škádlivým úsměvem.

„Vy jste s ním už někdy hrál?“ zeptala se překvapeně. Přála si, aby k ní zvedl hlavu a podíval se jí do očí, ale pan Tajemný dál hleděl na šachovnici.

„Posledních pár měsíců sem chodím každý týden.“

Jeho slova ji neuklidnila, ale naopak jí způsobila zklamání. Takže ji nesledoval. Byla to jen náhodná souhra okolností, nic víc.

Linz se rozhodla, že bude svou výhru oddalovat tak dlouho, jak jen to bude možné, aby prodloužila čas, který spolu stráví. Během pouhých tří tahů však vyšly najevo dvě věci: že neznámý muž je šachový mistr a že se její snaha prodloužit tuhle partii nesetká s úspěchem.

Každý z nich hrál úplně jiným stylem. Cizinec byl překvapivě rychlý, dokonce jakoby roztěkaný, kdežto Linz nade vším

hloubala. Po šesti tazích vyhrál. Linz ho podcenila, stejně jako její předcházející soupeř podcenil ji.

Umiňovala si však – sebevědomí zadupané hluboko do země – že ho v příští hře rozdrťí. „Ještě?“ zeptala se sladce.

Cizinec se tiše zasmál, přikývl a zkoumavě se jí zahledl na ruce. Jeho neochota podívat se jí do obličeje ji už doháněla k šílenství.

Krátce nato však zachytila jeho pohled. „Proč jste se šla podívat na tu výstavu?“

Linz na něj upřela oči a v ústech jí úplně vyschlo. „V muzeu pracovala moje matka,“ vyhrkla.

Cizinec vyčkával, jako kdyby věděl, že to není všechno. Z jeho pevného pohledu vyzařovala zvláštní síla, která z ní vytahovala celou pravdu.

„Zemřela, když mi bylo teprve půl roku. Občas si představuji, že je pořád naživu a máme za sebou spoustu společně strávených let...“ Větu nedokončila. Bolest z matčiny smrti sice postupně utlumil čas, ale stále ji cítila, i když o ní nikdy s nikým nemluvila. Dnešek byl výjimkou.

„Jak se jmenovala?“ zeptal se vlídně.

„Grace.“ Linz cítila, jak jí v krku kyne knedlík, a ztěžka polkla. „Pocházela z Anglie... Přijela sem pomáhat s přípravou výstavy o egyptském umění.“

Doktor George Reisner vedl v letech 1905 až 1942 nejdelší a neúspěšnější archeologický výzkum v Egyptě pod patronací Muzea výtvarného umění a Harvardovy univerzity. Díky tomu se Boston mohl chlubit jednou z největších sbírek egyptských artefaktů na světě. Linz proto považovala za správné, že se i tato hostující výstava věnuje starověkému Egyptu.

„Když jsem vyrůstala, občas jsem chodila sama do muzea a předstírala, že je maminka stále naživu... že odbočím za roh a narazím na ni,“ přiznala Linz. Nemohla uvěřit, že se s tak intimními záležitostmi svěřuje úplně cizímu člověku.

Muž jenom mlčky přikývl. Nenabídl jí žádné povrchní

vyjádření účasti nebo nějakou soucitnou poznámku. Jednoduše vyslechl její slova a pochopil je.

„Připravená?“ zeptal se tiše.

Linz měla dojem, jako by měl na mysli víc než jen hru.

„Můžete začít.“

Se zarudlými tvářemi se zadívala na šachovnici a pokusila se v sobě znovu probudit odhodlání zvítězit. Během hry si však uvědomila, že je to zbytečné. Na takového protivníka ještě nikdy nenarazila. Většina lidí se stávala mistry tak, že si ukládala do paměti tisíce možných postupů a vzorců. Její soupeř nehrál podle žádného vzorce, ale přicházel s novými nápady za pochodu. Linz se vůbec nebyla schopná prosadit. Přesto se snažila reagovat za pomoci všech taktických prostředků a úskoků, které měla ve svém arzenálu. Po některých svých tazích ho dokonce přistihla při úsměvu.

Hráli dlouho, jako by neměli nikdy přestat. Nikdo z nich ani nedutal, dokud muž konečně neprohlásil: „Čeká nás remíza.“

Linz se zadívala na šachovnici, neochotná přiznat porážku. Remíza znamenala, že nevyhraje. Zanedlouho si však uvědomila, že měl pravdu. Rozčilovalo ji, že to poznal dřív než ona.

„Jestli máte zájem o odvetu, jsem tady každý pátek.“

Linz k němu zvedla oči a snažila se odhadnout, jak to myslel. Chtěl jí snad naznačit, že by ji rád viděl znovu? Dost dobře nevěděla, co si má o celém tomhle setkání myslet. Její protivník se ale mezitím znovu zadíval na šachovnici. Ta vzájemná přitažlivost, kterou cítila, možná existovala jen v její hlavě.

Podívala se na hodinky a ohromeně zjistila, že uplynuly dvě hodiny. Měla na dnešní večer program, takže se už musela vrátit domů a převléknout se. Zvedla kabelku a vstala od šachovnice.

„Děkuju, že jste si se mnou zahrál,“ řekla a podala mu ruku na rozloučenou. Nedokázala skrýt zklamání, že jejich zvláštní setkání končí.

Její společník také vstal. Sklonil hlavu, vzal Linz za ruku a zvedl ji ke rtům. Na zápěstí jí přistál polibek lehounký jako pírko a pak se jí paže zase svezla podél těla.

„Doufám, že se zase uvidíme příští pátek,“ zamumlal.

Linz znovu ucítila nevysvětlitelné chvění u srdce a potom se slyšela, jak opakuje: „Příští pátek.“

Cestou od stolu na sobě cítila jeho pohled. Musela vynaložit všechny síly, aby se neotočila, nevrátila se k němu a nepoložila mu otázku, která jí během hry proletěla hlavou nejméně stokrát. Vůbec netušila, jak se jmenuje.

KAPITOLA 3

1. den – 6. únor 1982

Ve stavu našich pacientů nastává neuvěřitelný zvrat. Nechci zveřejnit výsledky našeho výzkumu, dokud si jimi nebudeme absolutně jistí, ale očividně jsme se přiblížili k objevu léku na Alzheimerovu chorobu. U každého pacienta jsme zaznamenali naprostý obrat v ukládání amyloidových plaků a rovněž regeneraci synapsí, a to v naprosto nečekané míře. Především nás však překvapila aktivita synapsí a gliových buněk.

Jedním z nejpozoruhodnějších vedlejších účinků je schopnost pacientů upamatovat se na zážitky z velmi raného dětství a batolecího věku. Jsou to vzpomínky, které si nikdy předtím nevybavovali, dokonce ani před nástupem nemoci. Jsou tyto vzpomínky skutečné? A pokud ano, proč o nich dosud neměli ponětí?

Ocitli jsme se na nezmapovaném území a já si musím položit otázku: Pokud má náš lék takový účinek na poškozenou mysl, jak by asi účinkoval na mozek zdravého člověka?

Tato otázka mě pronásleduje natolik, že jsem nakonec podlehl nutkání vyzkoušet ho na sobě. Stal jsem se sám sobě pokusným králíkem a užil jsem několik dávek. Přitom jsem se ujišťoval, že nejsem první vědec, který je ochotný využít k experimentu vlastní tělo.

O svém záměru jsem až dosud nemluvil se žádným členem týmu, natož s Dianou. Nejspíš si pomyslí, že jsem se zbláznil. Chystám se, že jim to zítra sdělím a provedu na sobě sérii výzkumů ve spánkovém stavu.

Rozhodl jsem se vést si co nejpodrobnější deník s výsledky svých výzkumů, abych za sebou nechal nějakou stopu a ne-

zapomněl, kde jsem začal a proč jsem se do tohoto pokusu pustil. Vše, co se nyní se mnou děje, je naprosto nepředvídatelné a ohromující. Zažívám věci, které přesahují hranice mé představivosti. Neznám žádnou odpověď. Dokonce ani nevím, jak by měly vypadat otázky.

M. B.

KAPITOLA 4

Bryan se upřeně díval na šachovnici a usmíval se. Právě poznal nejpozoruhodnější ženu na světě – ženu, která s ním dvě hodiny bojovala a téměř zvítězila – a vůbec se jí nezeptal, jak se jmenuje. Kupodivu to nepovažoval za nutné.

Její slabina spočívala podle něj v tom, že zvažovala všechny možnosti, které připadaly v úvahu, a odmítala věřit své intuici. Pokud není schopná sledovat nit, jež se vine celou hrou, není jí nic platné, že dokáže předvídat dvacet tahů dopředu. Třeba ji jednou přesvědčí, aby hrála se zavázanýma očima. Pak by ho mohla porazit.

Uvědomil si, že už uvažuje, kdy se znovu setkají – protože věděl, že se to stane. Vůbec o tom nepochoyboval.

V muzeu si jí všiml pouhých několik minut poté, co vešel dovnitř. Jakmile ji zahlédl, měl dojem, že se všechno kolem něj zastavilo a pak se znovu dalo do pohybu. Když k ní vykročil, udělal to naprosto spontánně, jako by ho ovládla potřeba zaplnit prostor, který je od sebe odděloval.

Stoupl si vedle ní a čekal, až ho zaregistruje, a mezitím předstíral, že se zajímá o tytéž exponáty jako ona. Přitom si okem umělce ukládal do paměti každičkový detail, který ho na ní upoutal. Byla vysoká, ale štíhlá a křehká jako tanečnice a měla světlé vlnité vlasy, které působily poněkud rozevláté a nesmírně svěže. V první chvíli ho zaplavil pocit, že ji už dávno zná, ale přesto ho nenapadlo nic, co by jí mohl říct.

Když se na něj zadívala, nedokázal odtrhnout pohled od jejích očí – měl dojem, jako by se v nich skrývala dlouhá řada

životů a všechny k němu promlouvaly. Setkání s ní ho utvrdilo v názoru, že všechny ty vidiny, které ho pronásledují už od dětství, jsou ve skutečnosti vzpomínky. Celý život se o tom přesvědčoval – že jeho sny jsou vlastně střípky minulosti schované v jeho duši. Díky tomuhle vysvětlení si nepřipadal jako úplný šílenec. Lidé, kteří se objevovali v jeho vidinách, kdysi skutečně žili – některé z nich objevil při zkoumání dobových pramenů –, ale přesto celou dobu až dodneška váhal, jestli se jen nesnaží něco si namluvit. Teď však ani v nejmenším nepochyboval, že tahle neznámá žena sdílela všechny ty životy s ním.

To poznání ho tak ohromilo, že ji nebyl schopen oslovit a raději odešel, nebo to aspoň předstíral.

Věděl však, že se za ní musí vydat, ačkoliv si připadal jako blázen, když ji pak sledoval asi ze stometrové vzdálenosti. Co by jí tak řekl, kdyby se náhle otočila a všimla si ho? Jak by té úplně neznámé ženě vysvětlil, proč to dělá?

V metru ji málem ztratil z dohledu, ale když mu došlo, že jejím cílem je náměstí Harvard Square, uklidnil se. Měl dobré vysvětlení, proč i on směřuje právě tam.

Od příjezdu do Bostonu před třemi měsíci se tam přinejmenším jednou týdně vydával, aby si zahrál šachy. Zamiloval se do nich poté, co se upamatoval na život Pedra Damiana, portugalského šachového mistra ze šestnáctého století. Pedro byl autorem první příručky šachové strategie, která se dočkala nadšeného přijetí v celém západním světě. Kromě vzpomínek na Damianův život získal Bryan i jeho talent šachisty – včetně radosti ze hry provozované se zavázanýma očima.

Vzpomínky na Damiana se vynořily v Bryanově paměti před pěti lety a od té doby – ať pobýval kdekoliv – si všude našel nějaký park, kde se lidé scházeli u šachovnic. Měsíc po přestěhování do Bostonu už znal všechny pravidelné harcovníky na Harvard Square, ale jen dva z nich – oba muži – byli natolik dobří šachisté, aby se mu mohli postavit. Ale ani jim se ho nikdy nepodařilo porazit. Starý pán, s nímž dnes hrála

ta neznámá žena, byl jedním z nich. Bryan je zpovzdálí sledoval, a když vyhrála, neubránil se tichému uznalému hvízdnutí.

Zatímco žena mířila k metru, Bryan vstal od stolu, ale stále ji sledoval pohledem. Připadal si jako znovuzrozený. Rozhodnutí vrátit se do rodného města najednou získávalo úplně jiný rozměr. Bryan se poprvé po nesmírně dlouhé době nemohl dočkat zítřka.

Několik následujících hodin se za nenuceného pohvizdování bezcílně potuloval po městě a vychutnával si chladivý bostonský vánek, který kolem něj tančil a nutil ho pokračovat dál, než původně zamýšlel. Nakonec se ocitl na chodníku naproti galerii, která hostila výstavu jeho obrazů. Počkal, dokud se na semaforu nerozsvítila zelená. *Tentokrát se přijdu na zahájení podívat, uvažoval. Jenom na chvíličku. Nic se mi nestane.*

Sklopil oči k hodinkám a protáhl obličej. Do otevření výstavy zbývalo ještě několik hodin. Mohl by si mezitím koupit kávu a zajít se podívat do knihkupectví v ulici. A v půl šesté, kdy se galerie otevře, by se sem mohl vrátit. Pochválí majitelům krásný výstavní sál, pozdraví všechny, kdo se tam náhodou tak brzy zastaví, a po chvíli zase zmizí. V duchu se ujišťoval, že je to dobrý nápad. Rozhovor s hrstkou milovníků výtvarného umění přece zvládne. Většina lidí stejně přijde až na osmou nebo devátou hodinu, jak je v těchhle kruzích zvykem.

Chystal se přejít na druhou stranu ulice, ale vtom mu spánkem projela ostrá bolest.

Polekaně sykl a chytil se za čelo. Žena čekající na přechodu vedle něj se ho zeptala, jestli je v pořádku.

Bryan zavřel oči a snažil se potlačit vidinu, která ho tak nečekaně přepadla. Obvykle na něj přicházely ve spánku a vždy s několikadenním odstupem. Proto ho zjištění, že upadá do transu už podruhé během jediného dne – navíc bez zjevné příčiny – vyvedlo z míry. Musí se vrátit domů, než ztratí vědomí.

„Jenom mě rozbolela hlava,“ zamumlal a rozběhl se pryč. Věděl, že za několik minut se v duchu ocitne úplně jinde.

KAPITOLA 5

ČERNÁ ŘÍČKA, SANKT PETĚRBURG, RUSKO

27. leden 1837

Alexandr upřeně hleděl z okna kočáru a hlavou se mu honily neodbytné myšlenky. Kdyby Bůh držel v ruce pero, říkal si v duchu, a můj život by byl kniha, vyličil by v ní Georgese d'Anthèse jako zápornou postavu. Pera se však možná chopil ďábel, protože zkažené srdce toho Francouze tlouklo v těle, které se vyznačovalo pohledným zevnějškem a šarmantním vystupováním. Pokud by to bylo jinak, nemusel bych teď za úsvitu odjíždět kočárem z domova, abych se s tím člověkem utkal v souboji.

Litoval, že nemá takovou moc, aby napsal dnešní konec tohoto příběhu sám. Od doby, co někoho naposledy vyzval na souboj, natož držel v ruce pistoli, už uplynula řada let. Celý život sedmatřicetiletého Alexandra se teď točil pouze kolem manželky Natalie, čtyř dětí, jeho literární tvorby a hubeného výtvarníka, který mu vynášela. Přesto stále toužil po klidu své pracovny a po soukromí, které by mu umožnilo věnovat se práci na románu o Petru Velikém... možná svém nejlepšímu díle, pokud tu zpropadenou knihu někdy napíše.

S těžkým povzdechem natáhl ruku ke kazetě s pistolí. Ta výzva na souboj byla možná chyba, ale Alexandr nehodlal strávit zbytek života s vědomím, že se ani nepokusil obhájit Nataliinu čest a svou mužskou hrdost. Georges d'Anthès je o obě tyto věci okradl hned po svém příjezdu do města. Alexandr už nemohl déle snášet jeho vytrvalé, neskrývané nadbíhání Natalii.

Jeho manželka – ztělesnění ruské krásy – zastiňovala všechny ostatní ženy u dvora. Takový dar však představoval hodnotu,

za niž Alexandr řadu let tvrdě platil penězi i svým dušením zdravím. Natalie zářila na všech společenských večírcích, jenomže každá taková událost vyžadovala krásné šaty a šperky. Žili si nad poměry a Alexandr nebyl schopen psát tak rychle, aby uspokojil věřitele.

Peníze ho teď však trápily ze všeho nejméně. Především doufal, že se nezastřelí a ani jinak nezostudí. Jejich souboj se totiž bude veřejně probírat. Alexandr nebyl žádný egoista, ale uvědomoval si, že je známá osobnost. Svým literárním dílem si získal ohlas mezi krajany – tedy aspoň těmi knihami, které nepostihla cenzura nebo zákaz vydání.

Upřímně řečeno psaní pro něj představovalo stejnou přirozenost jako dýchání, takže by nedokázal zastavit proud svých slov, ani kdyby chtěl. Dokonce i teď mu v hlavě klíčil mezi černými myšlenkami začátek nové básně.

Když se dnes ráno oblékal, zapomněl si vzít svůj prsten s tyrkysem, který mu věnoval jeho dobrý přítel Naščokin, na ochranu před nebezpečím. Navíc se vrátil domů pro kabát, ačkoliv dobře věděl, že vracet se pro zapomenutou věc přináší před cestou smůlu. Nohy ho však nesly zpátky do domu úplně samy, jako by měly vlastní vůli.

Sled špatných znamení ho přivedl k úvahám o cestách osudu. Uchopil toto téma po svém a začal ho rozvíjet v básni. V hlavě mu vyvstávala a vzájemně se propojovala slova a Alexandr jen doufal, že je mezitím nezapomene.

Když kočár zastavil, Alexandr udiveně zvedl oči. To už jsou na místě? Čas strávený na cestě uplynul jako voda. Třeba se d'Anthès zpozdí, a jemu tak zbude víc času, aby si utřídil myšlenky. Pak si ale všiml, že jeho sok také přijíždí, a rej slov, který mu víril v hlavě, se okamžitě zastavil.

D'Anthès se na něj zadíval s pohrdavým úšklebkem a lehce se uklonil. „Už jsem si říkal, že nepřijedete. Starci mívají ráno potíže se vstáváním.“

Alexandr přešel jeho slova mlčením, vystoupil z kočáru a nachystal si zbraň. Nadechl se chladného vzduchu a napadlo

ho, že se okolní zasněžená příroda téměř navlas podobá krajině, která se mu zjevovala před očima, když líčil ve verších osudný souboj Evžena Oněgina s Lenským. Čeká ho snad smrt, stejně jako jeho románového básníka Lenského?

Náhle uslyšel svůj hlas. „Deset kroků.“

D'Anthès se zamračil. „Ale to bude střelba z bezprostřední blízkosti.“

Alexandr přikývl a zabodl pohled do tváře svého protivníka. V tu chvíli spatřil ve Francouzových očích cosi povědomého. Jako by tohle všechno už jednou prožili – jako by už dávno cítili vzájemnou nenávist. Že by někdo tenhle román kdysi v minulosti napsal? Alexandr měl dojem, že všechny následující události jsou už jasně zaznamenané na papíru a následující děj se bude odvíjet podle tohoto textu. On i jeho soupeř jsou na místě. Chvilka, během níž ušel deset kroků, mu připadala jako věčnost.

Pak se otočil k muži, který ho za chvíli zabije. Svůj osud znal. Jako by ten prsten s tyrkysem nechal doma schválně – jako by hluboko v srdci věděl, že dnes ho nic neochrání.

D'Anthèsova pistole vystřelila. Kulka zasáhla Alexandra do břicha, a to se okamžitě ocitlo v jednom ohni. Svezl se na kolena a očima zatměnými bolestí se zadíval na krev, která ve sněhu vytvářela rudý květ. *Zimní růže*, blesklo mu hlavou.

Všiml si, že střela mu pronikla do těla přes kabát v místě, kde míval knoflík, ale Natalie mu ho zapoměla přišít. Potom si však uvědomil, co mu velela povinnost. „Teď je řada na mně,“ oznámil svému protivníkovi zesláblým hlasem.

D'Anthès zůstal stát na místě, ale lehce se zachvěl. Alexandr byl sice smrtelně zraněný, a přesto měl právo na svůj výstřel. Rozechvělou rukou namířil tak přesně, jak mu to jeho stav dovozoval, a d'Anthès se před jeho očima skácel k zemi.

Alexandr se svalil na záda. Bylo po všem. S očima upřenými k obloze čekal, že ho zaplaví nadšení, ale cítil pouze prázdnotu. „Zvláštní,“ zamumlal k mrakům. „Myslel jsem si, že z toho budu mít radost.“

Z mrákotného stavu, během něhož upadal do bezvědomí a zase se z něj chvílemi probíral, ho vytrhl Nataliin křik. Poznala, že je doma.

Když otevřel oči a zjistil, že mu Natalie pláče na hrudi, pokusil se ji navzdory neutuchajícím bolestem uklidnit. „Neplýtvej slzami, lásko. Je to za námi.“

Hladil ji dlaní po vlasech a cítil, jak jí celým tělem cloumají zoufalé vzlyky. Veřejnost – chátka, jak jí nazývala – ji považovala za chladnou a sobeckou ženu, která není svému manželovi bezvýhradně věrná. Alexandr však nemusel nikomu vysvětlovat, že se upřímně milují. Utvrzovalo ho v tom jeho srdce.

Během následujících dní byl sice při vědomí, ale jen čas od času měl skutečně jasnou mysl. Pečovalo o něj osm doktorů – včetně carova osobního lékaře – a všichni se ho snažili zachránit. Bylo jim však jasné, že jejich pacient umírá. Jeho duši držela na tomto světě pouze touha zemřít bez dluhů a zajistit tak své rodině svobodu.

V jasných chvílích postupně nadiktoval podrobný seznam svých závazků a rovněž dopis carovi, v němž panovníka žádal, aby ho zprostil všech povinností. Odpověď přišla hned následující den. Když ji pak Alexandr četl, neubránil se úsměvu. Car, který mu v minulosti bránil v rozletu, zakazoval mu odjet do ciziny, nedovoľoval vydávat některé jeho knihy, a nejen to, mu dal nakonec volnost.

Alexandr položil hlavu na polštář a zadíval se na svou knihovnu, kde stály vyrovnané vedle sebe jako staří přátelé všechny jeho knihy. Pozemský život mu sice bude chybět, ale může se utěšovat aspoň tím, že po sobě zanechá své dílo. Na stránkách těchto svazků je celé jeho srdce.

Uslyšel vejít dovnitř Natalii. „Morušky už nemáme,“ řekla mu. „Ale je tu ještě morušková marmeláda.“

Alexandr k ní natáhl ruku. „Nakrmíš mě?“ zeptal se jí a ona se posadila vedle něj a vložila mu do úst lžičku s marmeládou.

Měl pocit, že chutná jako ambrózie. „Chci, aby ses znovu vda-
la,“ řekl jí, když sousto spolkl. Natalii se roztráslly rty a její
ruka s prázdnou lžičkou se zastavila ve vzduchu. Alexandr, ač
nerad, pokračoval: „Oplakej mě, ale pak začni zase žít. Najdi
si dobrého manžela. Někoho, kdo tě zaopatří lépe, než jsem
to dokázal já.“

Natalie dala volný průchod potlačovanému žalu. „Dobré-
ho manžela? Kromě tebe nikdo takový na světě není,“ vyhrk-
la a zatařala jednu ruku v pěst. „Proč jsem se nenarodila jako
muž? Bůh je mi svědkem, že kdybych byla muž, d'Anthèse bych
uštvala a zabila.“

Alexandr se ji pokusil uklidnit, ale Natalie se rozohňovala
stále víc. „Kdybych se narodila jako muž, mohla bych ho při-
nutit, aby drazé zaplatil za všechno, co provedl!“

Alexandr zavřel oči. Při představě, jak se Natalie žene za
pomstou, se neubráníl úsměvu. Bude mu chybět. V životě po-
znal bezpočet žen, ale Natalie byla jediná, kterou chtěl mít jen
a jen pro sebe. Zbožňoval její krásu, šarm i dívčí půvab, který
si stále zachovávala. Byli jako dva protipóly, ale přesto si vý-
borně rozuměli. Nikdo na světě ho nedokázal tak rozčítit ani
povzbudit jako ona.

Doufal, že se k ní osud zachová laskavě. Tuhle pohromu ani
v nejmenším nezavinila. Od přátel se dozvěděl, že d'Anthès zů-
stal naživu, protože ho kulka zasáhla jen do paže. Nakonec je
to dobře, pomyslel si Alexandr. Nechtěl mít na svědomí smrt
svého protivníka. Možná se může považovat za šťastlivce, pro-
tože d'Anthèse bude až do smrti tížit vědomí, že připravil Ale-
xandra o život. Už nikdy ze sebe tuhle poskvrnu nesmyje.

Pak se ale v duchu znovu vrátil k básni, kterou ještě neza-
psal na papír, ačkoliv od souboje uplynuly už dva dny. Možná
by si měl říct Natalii o pero.

Pokusil se ze sebe vypravit příslušnou prosbu, ale vtom ho
vyrušilo neznámé světlo, které se k němu přibližovalo a vy-
dávalo stále silnější teplo. V jeho středu stála oslnující ženská
postava a natahovala k němu ruku.

Alexandr na ní spočinul udiveným pohledem. Byl přesvědčený, že se mu všechno jenom zdá. Sama Lada, starodávná bohyně krásy a lásky, vystoupila z říše lidových příběhů a přišla si pro něj.

Vlasy měla černé jako noc a oči indigově modré. Paže jí zdobily kovové spirály posázené drahokamy, které se jí vinuly až k šíji, a na hlavě se jí vyjímal zlatý diadém, v němž vypadala jako egyptská královna. Mluvila k němu pouze očima, ale Alexandr jí překvapivě rozuměl. *Nikdy se neocitneš v zapomnění.*

Alexandr k ní natáhl paži, vzal ji za ruku a v duši se mu rozhostil klid. V myšlenkách naposledy zaletěl ke své básni. *Až se vzbudím, napíšu ji, umiňoval si.*

Bryan otevřel oči a na plátně před sebou spatřil Natalii. Na krásě jí neubíral ani zármutek, který se jí zračil v obličejí, zatímco tiskla manželovu ruku ve chvíli, kdy naposledy vydechl. Právě namaloval smrt Alexandra Puškina.

Bryan nebyl schopen zastavit vodopád vzpomínek. Plakal pro Natalii, pro jejich děti i pro nenávratně ztracený život a slyšel, jak mu z hrdla tryskají slova v ruštině.

Jeho rozum se snažil získat nad ním opět kontrolu. S vypětím všech sil zpomalil dech a začal si opakovat svou mantru. „Teď jsem tady. Jsem tady. Jsem tady. Jsem tady...“

Tentokrát to však nezabíralo. Cítil nutkavou potřebu psát. Našel pero a zapisoval řádku po řádce. Po deseti minutách se zadíval na list papíru a zjistil, že celý text je napsaný rusky. V ruce držel Puškinovu poslední báseň – báseň, kterou svět nikdy nespatřil.

Bryan roztrhal list na kousky. Nestál o Puškinovy vzpomínky. Ještě se nestačil vzpamatovat z událostí, které zažil jako kněz ve starověkém Římě, a už měl v hlavě i celý život nejslavnějšího a nejpłodnějšího ze všech ruských básníků. A všechno se to událo během pouhých několika dní. Připadal si jako v obklíčení.

Náhle nad sebou ztratil veškerou kontrolu. Popadl několik tub s barvami, které měl nejbliž po ruce, začal jejich obsah vztekle rozmazávat po plátně a přitom vykřikoval ruské nadávky. Nechtěl už Natalii nikdy vidět, nechtěl ji milovat, nechtěl ji litovat kvůli ztrátě, kterou utrpěla.

Probralo ho teprve opakované zaklepání na dveře a zabránilo mu tak zničit další obrazy v ateliéru. Zahodil tuby s barvami, doběhl ke dveřím, zprudka je otevřel a začal rusky láteřit na ubohého muže stojícího na chodbě.

Poslíček rozvážející pizzu ustoupil o krok dozadu. „Her- got. Promiňte, objednal jste si pizzu?“

Bryan před ním stál jako solný sloup. Mozek mu vypoví- dal službu.

Poslíček to zkusil znovu. „Objednal jste si pizzu? Mluvíte ang-lic-ky? Je tohle číslo čtyři sta jedna?“

Bryan omámeně zavrtěl hlavou. „To je vedle,“ zašeptal a za- vřel dveře.

Když se vrátil do ateliéru, začal opět vnímat své okolí. Na podlaze ležely roztrhané kousky Puškinovy básně. Ruce i ob- lečení měl špinavé od barev.

Rychle posbíral ze země útržky papíru, popadl do ruky ob- raz a sáhl pro klíče. Déle tu už nevydrží.

Na ulici se zastavil u popelnice, hodil do ní obraz i kous- ky papíru a šel dál. Ze všeho nejvíc teď potřeboval zakusit něco úplně všedního. Poslední týden byl pro něj neskutečně náročný. Některé jeho vidiny měly útržkovitou podobu – jako kdyby prožíval pouze určité kapitoly něčího životopi- su – a jindy ho zase zaplavil úplně celý cizí život jako příli- vová vlna. Alexandr Puškin a Órigenés Adamantius patřili ke druhé skupině. V takových chvílích měl Bryan pocit, jako by se topil.

Tehdy se ho poprvé zmocnil skutečný strach. Neměl po- nětí, jak dlouho ještě dokáže pod náparem těchto vidin nor- málně fungovat. Co kdyby ho některá z nich přepadla na ve-řejnosti? Co kdyby byl právě v tu chvíli s *Ní*?

Nedokázal si tyto stavy nijak vysvětlit a v budoucnu nepo-
chybně nastane doba, kdy je už nebude schopen tajit. Vidiny po-
stupně nabíraly na intenzitě a intervaly mezi nimi se zkracovaly.

Jeho úvahy ho cestou pohltily natolik, že úplně ztratil po-
jem o čase. Nakonec zjistil, že míří k přístavišti. Když prochá-
zel kolem pouličních stánků se suvenýry pro turisty, zčistajas-
na na něj zavolala jedna prodejkyňe, podle všeho Haitanka,
zpoza svého improvizovaného pultíku, na němž měla vysta-
vené stříbrné prsteny.

„Hej, mám pro vás prstýnek!“

Bryan se otočil a viděl, že k němu žena natahuje ruku.

„Těhle se k vám hodí,“ prohlásila s tajuplným úsměvem
a vložila mu šperk do dlaně. „Ochrání vás před zlými duchy.“

Bryan ohromeně zíral na prsten s tyrkysem. Vypadal sko-
ro stejně jako Puškinův talisman pro štěstí a lišil se pouze žil-
kovaním kamene.

„Kolik stojí?“ zeptal se a sáhl pro peněženku.

Žena si řekla o dvacet dolarů. Bryan jí podal bankovku
a navlékl si prsten s pocitem, že je vyrobený přímo pro něj.
Není to nějaké znamení shůry? Pokud ano, neměl tušení, jak
si ho vyložit.

Znovu vykročil a v myšlenkách zabloudil k oné éterické
ženě, která se Alexandrovi zjevila krátce před smrtí. Bryan ji
už několikrát spatřil ve snech lidí, do jejichž životů se vcítil.
Vrtalo mu hlavou, kdo to je a proč ji stále vídá. Vypadala jako
egyptská bohyně Eset, kterou kdysi viděl na obrázku. Na tu
výstavu o Cheopsově pyramidě se vlastně vypravil právě kvů-
li němu. Stále doufal, že zjistí, kdo ta žena je.

Možná ji znovu zkusí namalovat. Dosud se o to pokusil je-
nom jednou, před mnoha lety. S povzdechem si strčil ruce do
kapes – jeho dlaně a prsty vůbec nevypadaly, že patří malíři,
ale prostě to tak bylo – a v duchu se už asi potisící pomodlil
k Bohu, aby ho osvětlil a pomohl mu všechno pochopit.

KAPITOLA 6

Linz na vernisáže výstav obvykle nechodila. Její poustevnické povaze mnohem víc vyhovovalo, když se během vzácných chvil volna mohla někam schoulit s dobrou knihou nebo řešit nějaký nový hlavolam. Ráda však navštěvovala koncerty symfonické hudby, které pro ni představovaly jediný výlet do říše umění.

Už mnoho let se snažila dopřát si aspoň jeden koncert měsíčně. Spolužáci na vysoké škole si ji dobírali, že si místo písniček skupiny Black Eyed Peas pouští na plné pecky Beethovena, což byl další důvod, proč si mezi svými vrstevníky připadala jako vyděděnec a proč se chovala tak plaše. Slavnostní zahájení výstavy, kde se bude debatovat o nejnovějších směrech ve výtvarném umění, tak rozhodně nepatřila k událostem, kde by se cítila jako ryba ve vodě. Jenomže Derek a Penelope byli její nejlepší a nejstarší přátelé a ona jim slíbila, že se přijde podívat do jejich nové galerie, hned jak přijede do Bostonu. Od té doby uplynuly už tři měsíce. Když tedy dostala pozvánku na dnešní vernisáž, zareagovala s předstíraným nadšením.

Galerie Kellerová–Sloane patřila k nejlepším ve městě, ale zvenčí nepůsobila nijak okázale. Sídlila v ulici Newbury Street, která protínala jednu z nejvyhlášenějších bostonských čtvrtí. Linz projela kolem čtyř bloků téměř krokem, protože uvízla v zácpě, ale nakonec spatřila na trávníku před jedním domem prostorný bílý stan, který se používá při zahradních slavnostech, a zajela k chodníku. Tam už čekal mladík, jehož

úkolem bylo převzít si od příjíždějících hostů jejich vůz a odjet s ním na parkoviště. Linz mu podala klíčky a začala si razit cestu davem hostů ve společenských oblecích, kteří drželi v rukou cigarety a sklenky s vínem. Už od prvního okamžiku si mezi nimi připadala nesvá.

Když dorazila ke vchodu, umělecký kritik z deníku *Boston Globe* jí přidržel dveře a zůstal na ní viset pohledem, dokud kolem něj neprošla dovnitř. Linz si to neuvědomovala, ale její příchod vnesl do výstavních prostor závan svěžího vzduchu.

Derek a Penelope, majitelé galerie, stáli v rohu a upíjeli šampaňské. Tvořili dost zvláštní dvojici. Derek Sloane byl na první pohled gay. Měl vyhublou postavu, rád dlouze debatoval o umění a o módě a svým šarmem by dokázal rozpustit ledovec. Penelope Kellerová, obchodní mozek činarodého dua, byla tichá introvertka, která měla zjevné problémy s nadváhou.

Derek odložil prázdnou sklenku, vzal si od Penelope plný pohár šampaňského a dlouze se napil. „Ten reportér zrovna odešel. Potřebuju valium,“ prohlásil a otočil se, aby pozdravil jakési další hosty.

Penelope si okamžitě všimla příchodu své nejlepší přítelkyně a zamířila přímo k ní. „Konečně!“ řekla a objala ji. „Takže jsi přišla!“

Linz její pevné objetí opětovala. Těšilo ji, že Penelope zase vidí, a snažila se potlačit slzy, které se jí draly do očí. Co se to s ní dneska děje? Od té výstavy v muzeu je nebývale přecitlivělá. Pak si ale všimla, že si ji Penelope měří zkoumavým pohledem, a pokusila se své zvláštní chování zlehčit. „Promiň. Jsem prostě moc ráda, že tě vidím. Měla jsem spoustu práce se zařizováním a rozbíháním laboratoře.“

Ještě však ani nedomluvila, a znovu se v myšlenkách vrátila k zážitkům dnešního dne. Jakmile v parku dohrála šachy, vrátila se do své kanceláře a zrušila všechno, co si naplánovala

na pátek. Nebylo to snadné, protože ji čekaly dvě důležité schůzky – jedna s kolegou z Kodaně, který sem měl přiletět, aby zhodnotil její studii o specifické plasticitě jednoho konkrétního genu. Technicky vzato se to setkání odložit nedalo, ale Linz to přesto udělala. A to kvůli úplně cizímu muži, na něhož musela stále myslet.

„Není to naše bláznivá vědkyně?“ zvolal Derek, připojil se k oběma ženám a políbil je na tvář. „Už bylo na čase.“

„Mrzí mě, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se tu ukázala. Ale je to tady skutečně nádherné,“ řekla Linz a zešíroka ukázala na prostor, který je obklopoval. „Opravdu nádherné. Jak jste to vůbec vymysleli?“

Penelope natáhla ruku k procházejícímu číšníkovi, vzala mu z podnosu další dva poháry šampaňského a jeden jí podala. „Loni jsme odjeli na svátky do New Yorku a u skleničky nás napadlo, že si otevřeme galerii.“

„A voilá,“ dodal Derek a luskl při tom prsty. „Galerie Kellerová–Sloane byla na světě,“ dodal a přešel pohledem výstavní síň i potenciální kupce. „Musím konečně začít utrácet peníze i za něco jiného než jenom za oblečení.“

Linz zavrtěla hlavou nad jeho předstíranou skromností. Derek získal magisterský diplom z dějin umění na pařížské Sorbonně a kromě toho, že se mohl chlubit encyklopedickými znalostmi ze svého oboru, dokázal neomylně odhalovat skutečné talenty. Penelope byla stejně úspěšná jako on. Vystudovala ekonomii na Dartmouth College a hledala jiné uplatnění, než jaké jí mohla poskytnout úspěšná rodinná realitní kancelář. Linz připadalo naprosto přirozené, že Derek a Penelope pracují spolu. Znala je totiž velice dobře. Na střední škole s nimi tvořila nerozlučnou trojici spojenou pevným poutem, které mezi nimi vytvořily čtyři společně strávené roky, během nichž o nich ostatní studenti mluvili jako o tlustoprdce, teploušovi a šprtce. Na vysoké škole se jejich cesty rozdělily, ale neustále spolu udržovali spojení. Teď se zase všichni tři vrátili do Bostonu.

Linz se rozhlédla po výstavní síni. „Přišla spousta lidí,“ poznamenala. Ovzduší v galerii bylo přímo nabitě očekáváním. Dnešní výstava očividně představovala významnou událost. Teprve teď začala být Linz zvědavá. „Kdo tu vystavuje?“

Dav návštěvníků postupně houstl a hluk sílil. Derek se musel k Linz naklonit a zvýšit hlas. „Bryan Pierce. Zčistajasna se objevil na výtvarné scéně a zazářil v New Yorku.“

„Ano, zazářil,“ přitakala Penelope, zatímco zkoumala pohledem postaršího pána, který si v rohu síně cosi zapisoval na svou pozvánku. „Jsou tu kupci dokonce až z Evropy a my máme exkluzivní práva.“

Linz si všimla pompézní malby, která zachycovala jakousi Japonku v bohatě zdobeném kimonu. Klečela u jezírka, v němž plavali kapři koi, a černé vlasy jí splývaly až k zemi jako hedvábný závoj. V ruce držela květ lotosu. Na hladině se zrcadlil odraz muže, který ženu sledoval z mostu klenoucího se nad ní.

Autor se podepsal japonsky. Linz přikývla a zeptala se: „Ten malíř je Japonec?“

Penelope zavrtěla hlavou. „Každý obraz podepisuje jiným jménem, ale nikomu nevysvětlil proč. Myslíme si, že jsou to jména lidí, z jejichž pohledu maluje.“

„Je to trhlé, ale originální,“ ozval se Derek. „Umocňuje tím svou tajuplnost.“

Linz se zkoumavě rozhlédla po všech mužích v síni. „Který z nich to je?“

„Naše hvězda tady není,“ odpověděl Derek a naznačil číšníkovi, který kolem něj procházel s prázdným podnosem, aby došel pro plné sklenky.

Když jeden hlouček hostů popošel stranou, naskytl se Linz výhled na další obraz zavěšený opodál – rozestavěný zámek ve Versailles. Ohromné plátno zachycovalo do nejmenších podrobností proměnu loveckého zámečku Ludvíka XIII. v opulentní palác Ludvíka XIV. Stovky miniaturních postav na obrazu vysoušely močály, kácely stromy a rozšiřovaly původní

stavbu. Na okrajích plátna se začínaly rýsovat geometricky uspořádané zahrady, jejichž návrhy schvaloval sám král.

Linz nemohla odolat touze prohlédnout si úplně všechna vystavená díla, a tak se prozatím od svých přátel odtrhla. „Trochu se tady porozhlédnu,“ zamumlala a přistoupila ke stěně.

Před obrazem zámku ve Versailles zůstala stát. Čím déle se na něj dívala, tím víc v ní sílila touha přenést se do Francie sedmnáctého století. V rohu obrazu stálo jméno Louis De Vau a Linz při pohledu na něj napadlo, jestli takový člověk skutečně žil. Až se vrátí domů, zkusí ho někde najít.

Následující obraz znázorňoval Machu Picchu, kultovní město starých Inků, jak zřejmě vypadalo v patnáctém století. Malíři se podařilo vykouzlit úchvatnou scenérii plnou pohybujících se lidí, kteří se podle všeho účastnili jakéhosi náboženského ceremoniálu. Linz měla znovu dojem, jako by se před ní otevřela brána do minulosti a ona se vrátila o šest století nazpátek. Předklonila se, aby prozkoumala podpis, ale místo jména našla pouze symbol orla, který svíral v jednom spáru pírkó.

Vedlejší obraz vyprávěl jiný příběh – o beduínské rodině nesoucí dary do Pokladnice ve starodávné Petře. Město vytesané do pískovcových skal zalévaly zlaté paprsky vycházejícího slunce. Vysoko na útesu stál mladík a hrál na flétnu dívce, která do Petry přicházela se svými rodiči a bratrem. Děvče se na něj dívalo vzhůru se zakloněnou hlavou a s úsměvem na rtech. Malíř zachytil celou scénu tak živě, že z plátna byly téměř slyšet tóny mladíkovy flétny.

Dokonce i Linz poznala, že vystavené obrazy jsou skutečně mistrovská díla. Měla za to, že autor všechna místa osobně navštívil, protože jinak by je nedokázal tak věrně vystihnout. Plátna ji však nepřitahovala pouze svou krásou, ale ještě čímsi jiným, co v ní probouzelo touhu zůstat s nimi v galerii o samotě.

Za rohem na ni čekal panel s jediným obrazem – největším a nejdramatičtějším v celém výstavním prostoru. Jakmile

ho spatřila, všechny její myšlenky se rázem kamsi vytratily a zaplavil ji pocit, jako by stála na kraji útesu, který se pod ní každou chvílí zřítí.

Minuty se nesnesitelně protahovaly a na Linzinu pozornost útočil každý jednotlivý tah štětcem. Autorovi obrazu se nějakým záhadným způsobem podařilo proniknout do jejího nitra a zachytit věci, které neznal nikdo jiný než ona.

„Tak co na to říkáš?“ zeptala se Penelope, která k ní meztím přistoupila.

Linz, která se stále snažila pochopit výjev před sebou, nebyla schopná slova. Děsivá scéna na plátně působila tak realisticky, jako by šlo o fotografii. Byl to obraz ženy připoutané ke kůlu, kolem níž se kupil dav vězňů a římských vojáků, kteří sledovali, jak ji upalují.

„Tehle obraz přinesl teprve před dvěma dny,“ poznamenala Penelope. „Je úžasný.“

Linz stála před plátnem a hledala slova. „Vím, že to bude znít divně, Pen, ale neřekla jsi mi náhodou o tom snu, co se mi zdál?“

Penelope svařila obočí. „O jakém snu?“

„Přece o tom, co mě pronásleduje už spoustu let. Pamatuješ? Chodila jsem kvůli tomu k psychologovi.“

„Myslíš ten na střední škole? Tehle sen?“

Linz se k ní otočila a usilovně se snažila nedat najevo, že je rozčilená k nepříčetnosti. „Byl úplně stejný jako tehle obraz. Úplně stejný.“

„Proč bych někomu vykládala o snu, který se ti pravidelně zdával na střední škole? To je šilenost.“

Ten sen Linz nepronásledoval jenom na střední škole, ale po celý život. Vlastně to byla spíš noční můra než sen. Poprvé ji vyděsil v pěti letech a od té doby ji provázel v nezměněné podobě – pokaždé se v něm viděla, jak ji někdo upaluje zažíva. Bylo to tak reálné, že se vždy probudila s hlasitým křikem.

Otec ji vodil od jednoho psychologa ke druhému. Zkoušeli na ni hypnózu, absolvovala vyšetření ve spánkové laboratoři,

předepisovali jí léky, ale nic nezabralo. Pak najednou všechno přestalo, když odjela z domova studovat vysokou školu. Od té doby se na něj snažila zapomenout jako na zvláštní dětskou fobii.

Teď se její noční můra vynořila se všemi neuvěřitelnými podrobnostmi na plátně vystaveném v galerii, která patřila její nejlepší kamarádce. Linz znovu přejela očima celý obraz a okamžitě zaznamenala dvanáct detailů, které mohla znát jen ona. Za první – černá vrána, která dosedla na poleno u nohou upalované ženy a roztáhla křídla, jako by ji chtěla chránit před plameny. Za druhé – dítě a mladá žena sledující celý výjev z věže. Obě tyto postavy sdílely s upalovanou nešťastnicí její celu a následující den měly stanout na hranici i ony. Za třetí – kněz natahující ruku, aby uhasil plameny. Římští vojáci mu však tiskli ke krku čepele mečů. Kněz byl přítelem a učitelem upalované ženy. Linz si dokonce pamatovala jeho jméno. Zaletěla pohledem k signatuře v rohu plátna. *Órigenés Adamantius*. Tak se jmenoval ten římský kněz. Tohle přece nemohl ten malíř vědět.

Linz nechápala, jak mohlo dojít k takové shodě náhod. Ustoupila o krok dozadu a prohlásila: „Musím s tím malířem mluvit.“

KAPITOLA 7

Bryan přejížděl prstem svůj nový tyrkysový prsten, bezmyšlenkovitě kráčel dál a přitom se snažil vstřebávat příval nových vzpomínek. Když se konečně rozhlédl, uvědomil si, že došel podél břehu Atlantiku až k restauraci u přístavní hráze. Na vývěsním štítu stálo: *Docův gril bar Na Nábřeží*.

Před vchodem zaváhal a uvažoval, jestli má na to, aby dnes večer vůbec s někým mluvil. Už se chystal otočit a odejít, ale v tu chvíli se před ním otevřely dveře.

„A hele, přišel k nám Picasso,“ zamrkal na něj Lou Lou, vedoucí restaurace. „Táta je vzadu a počítá humry.“

„Počkám u baru,“ řekl Bryan, došel k pultu a posadil se co nejdál od turistů upíjejících koktejly. Zaletěl očima k hodinám a podivil se, kolik uteklo času. Zakručelo mu v žaludku.

Po chvíli k němu přistoupil Patty, otcův dlouholetý barman. „Ahoj Bryi. Tvůj táta říkal, že ses vrátil do Bostonu. Co si dáš?“

Bryan se ušklíbl. Většina zaměstnanců ho znala odmalička, protože pracovali v otcově restauraci dlouhá léta. Doc se ke všem choval tak, že se u něj drželi. Byl to sice chlap jako hora, ale měl zlaté srdce a s každým se rychle spřátelil. Zároveň byl skvělým tátou. Kdyby však měl Bryan spočítat, kolikrát se s ním od svého příjezdu do Bostonu viděl, stačily by mu prsty jedné ruky. Přitom dobře věděl, jak byl pro otce jeho návrat domů důležitý.

Ne že by ho Bryan nechtěl vidět. Šlo však o to, že když se někomu zadíval déle do očí, začal v nich poznávat postavy ze svých snů. A to samozřejmě ve společnosti lidí, kteří mu byli

nejbližší, představovalo problém. Odjakživa věděl, že se o tom nesmí nikdy před nikým zmínit, protože by určitě skončil zavřený v blázinci. Anebo možná skutečně potřebuju pomoc, napadlo ho už potisící. Nebyl si totiž jistý, jestli se svým břemenem dokáže zápasit sám.

„Bryi? Jsi v pořádku?“ Patty stále čekal na odpověď.

„Promiň. Vodku, čistou.“ Po dnešku mu to připadalo naprosto namístě.

Patty mu nalil panáka, spiklenecky na něj mrkl a nechal stát lahev na barovém pultu.

Bryan vypil vodku a nalil si další. Už teď litoval, že sem vůbec chodil. Pak ale spatřil otce, jak k němu míří s rozzářeným úsměvem v obličej.

Pevně syna objal. Bryan přivřel oči a také vřele sevřel paže.

Doc se pak odtáhl a poplácal ho po rameni. „Celý od barev. Tomu říkám překvapení. Věděl jsem, že pracuješ. Říkal jsem mamce, že kvůli tomu ses tam dneska neukázal. Když jsme odcházeli, valila se dovnitř spousta lidí.“

Bryan pokrčil rameny. Nemohl otci prozradit skutečný důvod, kvůli němuž nepřišel – že ho zaměstnávaly vzpomínky na život Alexandra Puškina. Zašklebil se a nalil si dalšího panáka. „Nechceš posedět se synem a trochu se s ním napít?“

„Dobrovolně ne,“ prohodil Doc s úsměvem, ale pak zvažněl. „Postačí, když mamce zítra zavoláš. Mrzí ji, že jsme před týdnem neoslavili tvoje narozeniny... Dokonce přivezla do galerie dort.“

Bryan si ztrápeně povzdechl. Nezbyvalo mu než otce poslechnout. „Měl jsem spoustu starostí,“ řekl a věděl, že to zní dotčeně.

„Hele, mně to nevyčítej,“ prohlásil otec a postavil na pult misku s arašidy. Znal svého syna tak dobře, že se ho nevyptával, co je to za starosti. To na něm Bryan nesmírně oceňoval. „Hned jsem zpátky. Nechám ti přinést nějakou pořádnou večeři,“ prohlásil Doc a zmizel v kuchyni, dřív než jeho syn stačil něco namítnout.

Bryan vypil dalšího panáka. Pálivý pocit v hrdle mu dělal dobře. Po chvilce mu začal vibrovat telefon. Při pohledu na číslo, které se objevilo na displeji, zjistil, že tentýž člověk se mu snažil dovolat už předtím – dvakrát. Kromě toho našel zprávu v hlasové schránce. Podlehl náhlému popudu a hovor přijal. „Prosím?“

„Ano? Snažím se dovolat Bryanu Pierceovi.“

Když uslyšel ženský hlas, který k němu zdálky dolehl, zůstal sedět jako zkoprnělý.

„Jmenuju se Linz. Penelope a Derek z galerie jsou moji přátelé. Byla jsem se dnes podívat na vaší výstavě.“

Poznal ten hlas. Patřil té ženě z parku. Bryan se chytil za barový pult. Nemohl uvěřit, že s ní znovu mluví.

„Haló? Jste tam?“ zeptala se.

„Ano. Jen mluvte,“ zašeptal.

„Chtěla jsem se vás zeptat na jeden obraz. Nemohli bychom se sejít?“

„Ano.“ Nejradši by ji poslouchal do nekonečna.

„Podepsal jste ho jako Órigenés Adamantius. Nejmenuje se tak kněz, který sleduje, jak tu ženu upalují?“

Všechny svaly v těle měl napnuté. „Jak to víte?“

Linz zůstala zticha.

„Jak víte, že se tak jmenoval?“ zeptal se Bryan a čekal se zatajeným dechem na odpověď.

„Chtěla jsem vám položit stejnou otázku. Jak říkám, musíme se sejít.“

„Kdy?“ Byl připravený za ní vyrazit, hned jak zavěsí. Linz však odpověděla, že zítra ráno, a uvedla místo. Bryan souhlasil a roztřesenou rukou si zapsal adresu. Tak proto musel ten obraz dokončit ještě před zahájením výstavy – musel ho tam donést kvůli ní.

Ukončil hovor a nevěřicně zíral na telefon. Získal její jméno, adresu i telefonní číslo a zítra se s ní setká. Nemusí čekat do pátku, než se jejich cesty opět protnou. Už se spojily v jednu.

Sklopil oči ke svému prstenu s tyrkysem pro štěstí a políbil ho, přemožený náhlým přívallem emocí.

KAPITOLA 8

Z reproduktorů zněla jedna z vět třetí orchestrální suity J. S. Bacha v úpravě Augusta Wilhelmje. Linz seděla u jídelního stolu, v ruce držela už třetí hrnek kávy a dávala dohromady skládačku. V noci na dnešek spala nejhůř za poslední roky. Od okamžiku, kdy spatřila ten obraz, byla jako na trní a po telefonátu s tím malířem její nervozita ještě zesílila. Co ji to popadlo, že mu navrhla, aby se sešli u ní doma? V kavárně by to bylo mnohem lepší.

Úzkostlivě se rozhlédla po svém dokonale uklizeném obývacím pokoji, ale nespátřila nic, co by mohla ještě vyčistit. S vypětím všech sil tedy znovu obrátila pozornost ke skládačce s pěti tisíci dílky, kterou od dopoledne stačila už z poloviny sestavit, a snažila se uklidnit. Nejspíš je to všechno jenom podivná shoda náhod, a dnešní setkání je tudíž zcela zbytečné. Možná by ho měla zrušit.

Zvedla telefon, aby malíři zavolala, ale pak zaváhala. Hodiny ukazovaly už deset minut po desáté. Nejspíš za ní ani nepřijde. Asi je to tak nejlepší.

Linz to sice netušila, ale Bryan stál posledních deset minut za dveřmi jejího bytu. Nebyl však schopný zazvonit.

Tak zmáčkni už ten zvonek, blázne, řekl si nakonec a stiskl tlačítko.

Linz otevřela během několika vteřin. Jakmile ho však spatřila, pozdrav jí na rtech zamrzl.

„To jste vy!“ zvolala.

Bryan si všiml jejího nechápavého, ba dokonce vyčítavého výrazu. „Takže to vy jste ten malíř? Ten, který vystavoval u Penelope a Dereka?“ vyhrkla nevěřicně a několikrát otevřela a zase zavřela ústa jako ryba.

„Ano. Jsem Bryan Pierce,“ přikývl s pocitem provinilce. Aspoň má trochu času, aby se vzpamatoval ze šoku, který zažil poté, co v telefonu poznal její hlas.

„To není možné,“ řekla zvýšeným hlasem.

„Bohužel je,“ odpověděl Bryan co nejlídněji.

„Už třikrát nás svedla dohromady náhoda?“

„Náhoda to byla jenom jednou,“ přiznal Bryan. „Na Harvard Square jsem vás sledoval.“

„Vy jste mě sledoval?“ Linz si výbojně založila ruce na prsou, takže mu zablokovala cestu do bytu. Bryan v duchu záúpěl. Teď si o něm myslí, že je nebezpečný. „Zaujala jste mě,“ řekl, ačkoliv to byla pouze nepatrná část pravdy. „Potřetí jste nás svedla dohromady vy,“ připomněl jí. „Volala jste mi kvůli mému obrazu.“

„Ale stejně je to divné. Netušila jsem, kdo jste,“ namítla a vůbec se nesnažila, aby to znělo nějak chlácholivě.

„Já jsem také nevěděl, kdo jste,“ řekl. „Jsme dva cizí lidé, kteří si zahráli v parku šachy. Potom jste viděla moji výstavu... Nešlo o nic víc než o shodu náhod.“ *To určitě*, pomyslel si. Musel ji však nějak uklidnit. Tvářila se, jako by chtěla začít křičet a zabouchnout před ním dveře. Pro jistotu dodal: „Nejsem nijak nebezpečný. To vám zaručuju. Můžete zavolat Penelope a Derekovi.“

Teprve tahle dvě jména měla náležitý účinek a Linz se po chvílce viditelně uvolnila. Pravděpodobně dospěla k názoru, že jejich nynější, už třetí setkání není tak nepravděpodobné, jak se zdá.

„Shoda náhod,“ prohodila se zatrpklým úsměvem, ustoupila o krok dozadu a pustila Bryana do bytu. „Tak dobře. Necháme to u toho. Děkuju, že jste přišel.“

Bryan vstoupil dovnitř a Linz zavřela dveře. Chvilku však před nimi zůstala stát, jako by si nebyla jistá, jestli má vykročit za ním. Bryan mezitím přecházel po pokoji a předstíral, že obdivuje výhled z okna. Linz bydlela v nízkém domě ve čtvrti Back Bay, z něhož se nabízel nádherný pohled na řeku Charles River. Díky jednoduchému zařízení v zenovém stylu, přírodním podlahám z ořechového dřeva, střešním oknům a klenutým stropům působil byt uklidňujícím dojmem a přitom luxusně.

Kousek od okna stál největší a nejkvalitnější amatérský dalekohled, jaký kdy Bryan viděl. Kovový kryt mu prozradil, že je to Celestron Pro, vhodný i do hvězdáren. Nejspíš stál hoto-
vové jmění.

„Jste nadšená hvězdářka,“ prohodil.

„Na vysoké škole jsem trochu zabrousila do studia astronomie,“ odpověděla. „Vy o ní něco víte?“

Po Bryanově tváři přeletěl lehký úsměv. „Něco málo,“ přitakal, ale nijak to dál nerozvedl.

Linz poodstoupila ode dveří. „Kávu?“

„Ano. Černou prosím,“ dodal a díval se za ní, jak odchází do kuchyně. Jakmile zmizela z pokoje, s pocitem úlevy svěřil ramena a svezl se na pohovku. Zavřel oči a s hlavou zabořenou do dlaní se začal ujišťovat: *Jsem Bryan Pierce. Teď jsem tady. Jsem tady.* Svou mantru opakoval dobrou minutu, než nad sebou opět získal kontrolu.

Když se Linz vrátila, byl už klidný a stál před ohromnou zarámovanou skládačkou, která zabírala celou zadní stěnu. Na plakette pod ní stálo: *ŽIVOT: OBROVSKÁ VÝZVA od Royce B. McClura. Největší skládačka na světě. Čtyřiadvacet tisíc dílků.* Byla to pestrá kompozice, v níž se objevoval oceán, divoká zvěř, jachty, horkovzdušné balony a obloha s mléčnou dráhou. Bryan se neubráníl úsměvu.

Zhluboka se nadechl a otočil se. Linz mu podala kávu.

Tiše poděkoval a zároveň se snažil udržet pod kontrolou všechny vzpomínky, které mu vířily hlavou. Poznával Linz nejméně ze dvou tuctů snů a další stále přibývaly. Nic

podobného se mu ještě v přítomnosti žádného jiného člověka nestalo. Ale i kdyby mohl vzít gumu a všechny tyto vzpomínky vymazat, stejně by mu srdce bušilo jako splašené. Měla v sobě něco, co ho naprosto uchvátilo.

Vydal se prozkoumat poslední výstřednost v jejím bytě – zenovou zahradu, která zaujímal celý jeden roh obývacího pokoje.

Zatímco stál mlčky před ohraničeným prostorem naplněným pískem a oblázky, Linz si ho důkladně prohlížela.

„Vytváříte hrabičkami v písku obrazce,“ řekl Bryan po chvíli, pohled upřený na překrásný symbol, který Linz nakreslila. Musel se hodně držet, aby se ho nedotkl.

Linz rozpačitě přikývla. „Inspirovala jsem se na putovní zahradnické výstavě v Kjótu. Hned další víkend jsem vyrazila do Home Depotu a nakoupila všechno, co bylo zapotřebí,“ řekla, vzala do ruky hrabičku a uhladila zmíněný obrazec, jako by šlo o něco soukromého, co nebylo určené jeho očím. „Každé zrnko písku a každý oblázek se pak se mnou stěhovaly až z Kalifornie.“

Bryanovi neuniklo, jak je nervózní. Necítila se v jeho společnosti příjemně. Skutečně je pro ni úplně cizím člověkem? Dál se rozhlížel po pokoji, vstřebával každý detail a snažil se jí co nejlépe porozumět. „Skládačky, hvězdy a zenová zahrada,“ zamumlal. „Žádná šachovnice?“

„Ve skříní.“

„A Bach,“ dodal, protože v místnosti stále zněly housle.

„Tohle je můj nejoblíbenější koncert.“ Linz Bryana sledovala, jak přistupuje k jídelnímu stolu a posouvá dílky skládačky sem a tam. Výsledkem měla být *Mona Lisa*. „Jsem na těch puzzle závislá. Ty nejoblíbenější si občas zarámuju a pověším na zeď,“ vysvětlila mu a ukázala rukou na stěnu obývacího pokoje. „Máte je taky rád?“

Snažila se o nenucený tón, ale Bryan stále slyšel v jejím hlasu napětí. Lituje, že se s ním sešla. Znovu se rozhlédl po místnosti a snažil se vstřebat každý detail. Linzin domov před-

stavoval úžasný kaleidoskop nabízející pohled do jejího nitra. Ale působil tak nějak... opuštěně. *Nikdy sem nikoho nezve,* pomyslel si. Jeho tu však přivítala. Zaplavila ho prudká vlna emocí. Z několika tisíc dílků skládačky rozprostřených na stole vybral jeden a položil ho na správné místo.

Linz k němu vyslala udivený pohled. „Jak jste to udělal?“
„Co jsem udělal?“

„Jak jste věděl, kam patří? Ani jste se na něj pořádně nepodíval.“

Bryan znovu zasunul ruce do kapes. „Podíval jsem se na něj.“

„Máte fotografickou paměť.“ Řekla to takovým tónem, jako by šlo o výtku.

„Proč myslíte?“

Linz zvedla obočí, vzala z hromádky několik dílků a připojila je k ostatním. Bryan se při pohledu na Linziny hbité ruce usmál a přijal její výzvu. Zvedl tři kousky a uložil je na správná místa. Linz si vzala tři další. On čtyři.

Krátce nato se už oba hrbili nad stolem a soupeřili, kdo dokáže spojovat dílky rychleji. Bryan zjistil, že ho takhle kratochvíle uklidnila.

„Proč jste ten obraz podepsal jako Órigenés Adamantius?“

Bryan odpověděl až po chvíli. „Proč si myslíte, že se tak ten člověk jmenoval?“

Linz si ho změřila zkoumavým pohledem. „Protože se tak jmenoval. Nebo snad ne?“

„Ano, ale jak to víte?“ nenechal se odbýt.

„Ze snu, který se mi zdál.“

Bryan k ní zvedl oči. „Co to bylo za sen?“

Linz od něj odvrátila pohled, zůstala zticha a soustředila se na skládačku. Bryanovi bylo jasné, že je pro ni takhle situace nesmírně náročná. Připadala mu jako velice uzavřená žena. Po chvíli mu však odpověděla. „Od dětství se mi zdál už mnohokrát. Pokaždé probíhal stejně. V tom snu jsem byla... ta žena...“ Řekla to pomalu a odtažitě. „Ve starověkém Římě.“

Konal se tam velký soud, lidé byli pronásledováni kvůli náboženství. Patřila jsem k těm tisícům nešťastníků, které upálili. Vypadalo to stejně jako na vašem obraze. Každý detail... ta vrána, plačící dítě, šaty, které jsem měla na sobě, kříž v ruce – v její ruce. Věnoval jí ho ten kněz.“

„Kněz. Órigenés Adamantius,“ hlesl Bryan a sledoval ji, jak si zamyšleně krouží palcem po bříšku ukazováčku. Věděl, že pokud v tom bude ještě chvíli pokračovat, kruh se změní v osmičku. Přikývla. „Vojáci ji přivázali ke kůlu a zapálili.“ Hlas se jí zachvěl. „Kněze potrestali tím, že ho přinutili, aby tam zůstal stát a sledoval její smrt. Viděla jsem, že ji chce zachránit, ale nešlo to.“ Pak ztišila hlas do šepotu. „Vždycky než jsem se probudila, cítila jsem, jak mi hoří nohy.“

Bryana zaplavila vlna lítosti. Nebyl schopen slova.

Linz si mylně vyložila Bryanovo mlčení jako projev jeho nedůvěry a dodala: „Vím, že to zní šíleně. Otec mě vodil od jednoho psychiatra ke druhému. V pubertě se mi už ten sen nezdál tak často jako dřív a nakonec jsem se ho zbavila úplně. Jenomže pak jsem spatřila váš obraz.“

Bryan neodpověděl a místo toho začal neuvěřitelnou rychlostí doplňovat zbývající kousky skládačky.

Linz uchváceně sledovala jeho hbité ruce a znovu se ho zeptala: „Kde jste získal inspiraci k namalování toho plátna? Nezmínila se vám o tom Penelope?“

„Ne,“ odpověděl Bryan a uložil na místo několik dalších dílků.

Linz chvíli čekala a pak pokračovala v otázkách. „Proč jste ten obraz podepsal jako Órigenés Adamantius? A neříkejte, že to byla shoda náhod,“ dodala ve snaze odlehčit ovzduší.

Bryan nevěděl, co jí na to říct, protože Linz teď neuvěří žádnému vysvětlení, které jí nabídne. Nakonec se zmožil jen na neurčitou odpověď: „Je to složité.“

Linz vložila do koutku úst Mony Lisy poslední dílek, zapřela se do opěradla a založila si ruce na prsou. „Mám ráda složité věci.“

Zadívali se na sebe s pocitem, jako by jim náhle projel tělem elektrický výboj.

„Promiňte, musím už jít,“ řekl Bryan nečekaně a vstal od stolu. „Děkuju za tu skládačku.“

Potom k ní natáhl prst a dotkl se její ruky položené na stole. Lehké, kratičké pohlazení. Než si to však Linz uvědomila, jeho ruka byla pryč a on už stál téměř u dveří.

Usilovně zadržoval dech, celý vyděšený, že ho každou chvíli přepadne další záchvat. Zůstal tady déle, než měl, a cítil, jak se na něj zase řítí mohutná vlna vzpomínek. Zbývalo pouze několik minut, než ho zaplaví.

„Počkejte!“ zarazila ho Linz a vstala. V obličeji měla zmatený výraz. „Derek mi řekl, že ten obraz jako jediný není na prodej. Zaplatím vám dvojnásobek ceny, než jakou byste si za něj normálně řekl. Peníze pro mě nejsou problém.“

Bryan se na ni zadíval a snažil se zaostřit pohled, protože už začínal vidět rozmazaně. Zavrtěl hlavou a dal se na ústup jako omráčený. Udělal ještě dva kroky a byl venku ze dveří.

Rychle vyběhl z domu a dovrávoral ke svému SUV. Po chvíli tápání vytáhl klíčky, usedl do vozu, zavřel za sebou dveře a lehl si na zadní sedadlo. Ještě si stačil s pocitem vděčnosti pomyslet, jak je dobře, že si koupil auto s tmavými skly.

Pak se mu ze rtů vydral tichý sten a jeho mysl se doširoka otevřela, aby do ní mohla vstoupit úplně jiná doba a jiné místo.

KAPITOLA 9

8. únor 1982

Michaelu Backerovi se zachvěla víčka a znovu nabyl vědomí. Ležel na polstrovaném vyšetřovacím stole ve zřeřelé laboratoři plné nejmodernějšího vybavení. Kolem něj vrčela elektronika a na hlavě měl nasazenou přilbu s připojenými elektrodami, které bez ustání snímaly všechny jeho nervové vzruchy a mozkovou aktivitu.

Přes prosklenou stěnu ho sledovala trojice vědců. Finn Rigby, nejmladší ze tří mužů, dohlížel na EEG a teď se už po desáté podíval na hodinky. Diana Backerová, další členka týmu, stála vedle něj a pročitala vytištěné výsledky měření. V obličeji měla unavený výraz. „Nechce mi někdo připomenout, proč to děláme?“

„Protože tvůj manžel je blázen,“ odpověděl třetí člen týmu Conrad Jacobs, sundal si brýle s kostěnými obroučkami a promnul si kořen nosu. Byl to typický intelektuál z východního pobřeží – věčně neupravený, se skvrnami od jídla na oblečení a s rozčuchanými vlasy. „Já už mám toho dost. Tohle nikam nevede. Navrhuju, abychom se šli domů vyspat a zítra začali dělat poctivou vědu,“ řekl, unaveně vstal a chystal se odejít. V tu chvíli však Michael vedle začal mluvit do mikrofonu.

Všichni nastražili uši. „Co to říká?“ zeptala se Diana a mávla rukou k ovladači hlasitosti mikrofonu v laboratoři. „Zesilte to.“

Finn otočil knoflíkem na panelu a vpustil tak do místnosti Michaelův hlas. Jeho mozková činnost vystřelila do oblak, stejně jako výsledky EEG.

Diana zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit na jeho slova. „Co je to sakra za jazyk? Latina?“

Conrad se opět posadil. Už se nikam nechystal. „Ne. Řečtina.“

Finn k nim zaletěl očima. „Mike umí řecky?“

Diana zavrtěla hlavou.

Conrad dvakrát luskl prsty. „Hej, Dixie, nahráváš to?“

Finn se zamračil. Conrad se uměl dostat každému pod kůži. Finn se narodil a vyrůstal v jižním Texasu a dostalo se mu takového vychování, jaké mu dokázali poskytnout jeho upjatí bohabojní rodiče, ale Conradova nadřazenost už všem lezla na nervy.

Finn odpověděl s přehnaným jižanským přízvukem. „To mě vůbec nenapadlo, ty yankeeská mozkovno.“

Conrad přešel jeho posměšnou poznámku mlčením a následujících deset minut poslouchal Michaelovo mumlání v plynulé řečtině.

Finn, který sledoval hodnoty EEG, tiše hvízdal, protože prudce vyletěly vzhůru. „No to mně poser prsa.“

„Řekl bych to líp, ale napadlo mě totéž,“ prohlásil Conrad, založil si ruce na hrudi a hrozivě se zamračil. „Tohle přece nejde, lidi. Umí tu někdo dobře řecky?“

Diana zavrtěla hlavou. „Nikdo. Ale on podle všeho ano.“

Michael postupně ztišoval hlas a nakonec úplně zmlkl. Všichni čekali, jestli se znovu ozve. Zůstal však nehybně ležet, očividně pohroužený do spánku.

Ve skutečnosti byl Michael vzhůru a snažil se vstřebat všechno, co se s ním právě odehrálo. Nemohl se s tím však smířit. Po chvíli se v návalu paniky posadil a začal si strhávat z hlavy elektrody.

Diana vběhla do laboratoře a rozsvítila světla. „Zlato? Jsi v pořádku? Co to mělo k čertu znamenat?“

Michael se několikrát zhluboka nadechl. Poprvé v životě se chystal své ženě zalhat. „O čem to mluvíš? Co se stalo?“

„Před chvílkou jsi mluvil řecky.“

„Řecky?“

„Nahráli jsme to.“

Michael nervózně odvrátil pohled... Tím se ovšem všechno zkomplikovalo. Pamatoval si, že ve svém snu mluvil řecky, ale neuvědomil si, že všechno vyslovoval nahlas. Kromě toho si vybavoval, že mluvil také latinsky a hebrejsky. Omámeně zavřel oči a Diana k němu natáhla ruku, aby ho podepřela.

Finn začal hovořit do mikrofону. Dosud stál s Conradem za prosklenou stěnou v kontrolní místnosti. „Jsi v pořádku, šéfe?“

Conrad se naklonil k mikrofónu a dodal: „Mikeu, můžeš nám popsat, co se stalo?“

Všichni napjatě čekali, jak odpoví. „Promiň, všechno je to nějak zmatené,“ prohlásil Michael. Zřetelně cítil, že jsou zklamaní.

Diana se pokusila zvednout svým kolegům náladu. „Už je pozdě. Musíme mu dopřát čas.“

Mluvila sice dál, ale Michael ji neposlouchal, protože ho naprosto uchvátily její oči. Jak by jí mohl vysvětlit, že ta žena ze starověkého Říma, kterou právě viděl na hořící hranici, je ona?

Vzpomínka na ten výjev byla tak čerstvá, že rychle odešel z laboratoře, aby si nikdo nevšiml, že má oči plné slz.

V půl páté ráno stálo na parkovišti před Bostonským neurologickým ústavem pouze šest aut. Diana usedla za volant starého Jeepu Cherokee. Michael se posadil vedle ní a zavřel oči. Motor po několika pokusech naskočil a auto vyjelo z parkoviště.

Cesta do bytu v Charlestownu jim trvala deset minut. Michael cítil, jak vůz zastavuje.

„Miláčku? Jsme tady,“ řekla mu Diana něžně, klíčky v ruce.

Michael oceňoval, že ho manželka cestou domů nezačala bombardovat otázkami, ale bylo mu jasné, že se jí jich honí hlavou spousta.

Diana mu pomohla do schodů, odemkla dveře bytu a zmizela v ložnici. Michael se posadil na pohovku, poslouchal manželku, jak se převléká a přechází sem a tam, a upřeně pozoroval jejich nevelký obývací pokoj. Vypadalo to v něm stejně jako jindy, a přesto bylo všechno jiné.

Když studovali na medicíně, byl pro ně jejich malý dvou-pokojový byt s nízkým nájmem naprosto ideální, a tak v něm zůstali i potom, co se vzali. Momentálně vkládali všechny peníze do vědecké práce a doufali, že se jim investice časem vrátí. Michael teď dost dobře nevěděl, jestli jeho dnešní zážitek představuje obrovský průlom vpřed, anebo naopak konec jejich výzkumu.

Diana za ním přišla převlečená do noční košile a s vlasy svázanými do ohonu. Vypadala na šestnáct, a ne na čtyřicet. Michael se na ni usmál. Vybavil si starou fotografii z gymnastické soutěže, která Dianu zachycovala, jak balancuje na kladině. Bývala nejlepší sportovkyní školního družstva, jak mu ráda připomínala. Díky své drobné, pružné postavě stále vypadala jako něžná nymfa. Z obličeje jí však odjakživa vyzařovaly soustředěnost a odhodlání, s nimiž zdolávala všechny překážky. Jednu takovou teď představoval on.

Diana se neposadila na pohovku jako obvykle, ale do křesla a založila si ruce na prsou. „Nevysvětlíme si, proč jsi lhal?“

Michael zůstal zticha.

„Vím, že si pamatuješ, co se tam dělo.“

„Potřebuju trochu času.“

„Na co? Abys mě mohl vypudit z našeho vlastního projektu?“

Michael teď nechtěl nic řešit. „Nesnažím se tě vypudit,“ prohlásil pevně a došel si do kuchyňského koutu pro sklenici vody. Jejich byt byl tak malý, že vůbec neopustil místnost, ale Diana přesto vstala a vyrazila za ním.

„Na něčem jsme se přece domluvili. Jestliže u tebe nastane jakákoliv reakce, nenecháš si to pro sebe. Vždyť nejde jenom o tebe,“ prohlásila a ukázala mu prstem na hrudník, aby svým slovům dodala větší váhu.

„Já vím. Nemusíš do mě šťouchat.“

„Nešťouchla jsem do tebe,“ vyštěkla.

„Ale šťouchla,“ odsekl.

„Nemůžu uvěřit, že se mě snažíš takhle odbýt.“

„Nesnažím! Jenom jsem řekl, že o tom ještě nemůžu mluvit. Mohla bys to vzít na vědomí a dát mi pokoj?“

„Jak po mně můžeš chtít, abych ti dala pokoj? Mluvil jsi řecky! Jsem přesvědčená, že to není běžný vedlejší účinek.“

„Ano, to chápu!“ zvolal Michael, napil se vody a vyplivl ji. Z nějakého neznámého důvodu v ní cítil pouze chlor, fluor a těžké kovy.

„Co se stalo?“ zeptala se Diana, jejíž vztek rázem přehlušily obavy. Vzala mu sklenici z ruky a přičichla k ní.

„Chutná to příšerně,“ řekl Michael a náhle si uvědomil, že jeho představa o správné chuti vody se proměnila. Teď ji už mohl porovnat – s čistou vodou ze třetího století.

Diana rázně přešla k barové skřínce. „Co takhle dát si něco pořádného?“

Michael se zamyslel. Trocha tvrdého alkoholu by mu mohl pomoci. „Ne, pak bych nemohl řídit.“

„Kam chceš jet?“ Byla k němu otočená zády, ale neušel mu bolestný, udivený tón, který jí zazníval z hlasu.

Chtěl se jí omluvit – bylo mu jasné, že by to měl udělat – ale místo toho řekl: „Potřebuju do knihovny.“

„V pět ráno?“ Diana nechala pití pitím, posadila se na pohovku a zabořila hlavu do dlaní. „Věděla jsem, že je to chyba. Nemůžu uvěřit, že jsem se od tebe nechala přemluvit a dovolila ti to. Zatím šlo všechno podle plánu, ale tohle by mohlo zhatit celý náš výzkum, náš grant... úplně všechno.“

„Diano, musíš mi věřit,“ řekl Michael zvýšeným hlasem. Nemohl si pomoci. „Povím ti všechno, ale ne dnes večer.“

„Víš vůbec, co říkáš?“ Diana ho probodla pohledem. „Už je ráno.“

Michael s pocitem bezmoci lehce zavrtěl hlavou.

„Lásko, mám strach,“ žadonila Diana úpěnlivě. „Něco se ti stalo. Od toho okamžiku, co sis vzal renovo a probudil ses na tom stole, mám dojem, jako bys tu ani nebyl. Podívej se na sebe do zrcadla. Co se to s tebou sakra stalo?“

Michael se od ní odvrátil. Tohle teď nebyl schopný řešit. Kdyby chtěl spočítat, kolikrát se během všech společně strávených let pohádali, stačily by mu prsty jedné ruky. Diana byla jeho partnerka ve všech ohledech a nikdy před ní nic netajil. Rychle popadl klíče.

Dokonce i jemu připadalo, že jeho hlas zní, jako by přicházel z velké dálky. „Dneska to nejde. Vůbec mi tím nepomáháš,“ řekl a odešel z bytu, dřív než mu stačila odpovědět.

Před domem nastoupil do auta. Ze všeho nejdřív si nastavil zpětné zrcátko tak, aby se na sebe mohl podívat. Diana měla pravdu. Něco se v něm změnilo. Navenek vypadal stále stejně – klasický profil, husté černé vlasy protkané stříbrem a neoholitelné strniště. Jeho oči však prodělaly drobnou, téměř nepostizitelnou proměnu. Diana si jí samozřejmě všimla. Zнала ho lépe než všichni ostatní.

Michael si znovu upravil zpětné zrcátko, rozjel se pryč od domu a cestou se snažil potlačit výčitky svědomí vůči své manželce. Mrzelo ho, že se před ní takhle uzavíral. Až jí to později vysvětlí, určitě mu odpustí. Teď ale potřeboval zůstat sám, aby nastolil ve své chaotické hlavě nějaký řád a aby dokázal, že nejde jen o komplikovanou iluzi, kterou stvořil jejich lék. Potřeboval knihy.

Pohled na hodiny mu prozradil, že oddělení výzkumných služeb v Lamontově knihovně Harvardovy univerzity ještě není otevřené. Musí počkat. Chvilí jezdil bez cíle, ale pak před sebou spatřil kostel svatého Františka Saleského a zastavil u něj. Už tudy projížděl mnohokrát, ale ještě nikdy nepocítil potřebu zajít dovnitř.

Odemčený hlavní vchod zval dovnitř všechny, kdo toužili po tichém rozjímání ještě před mší o půl sedmé. Michael vešel do kostela a s úlevou zjistil, že je uvnitř sám.

Posadil se do lavice a teprve teď si plnou vahou uvědomil, co se stalo. Jeho tým připravil nesmírně silnou drogu, vedle níž vypadalo LSD jako aspirin. Předcházející večer prožil život římského kněze ze třetího století, ale nebyl si jistý, jestli šlo jenom o sérii halucinací, anebo o skutečné vzpomínky.

Určitě věděl jenom jednu věc – že se v tom snu cítil jako v reálném životě a že to bude mít nepochybně jisté následky. Během jednoho dne se mu v hlavě objevil zcela nový soubor zážitků, které patřily muži žijícímu před víc než osmnácti sty lety. Kromě toho nedokázal ignorovat pocit, že objevil kousek svého já, o němž neměl až dosud ponětí.

Vědecká stránka jeho osobnosti se s takovými zjištěními nemohla smířit. Dokonce ani nevěděl, jak by měl vůbec začít formulovat příslušnou hypotézu, natož jak analyzovat získaná data.

Bezmyšlenkovitě poklekl, zavřel oči a na rty se mu začala sama od sebe drát modlitba. „*Domine Deus, amo te super omnia proximum meum propter te, quia tu es summum, infinitum, et perfectissimum bonum, omni dilectione dignum. In hac caritate vivere et mori statuo. Amen.*“

Odříkával ji a zároveň si v duchu překládal její slova: „*Pane Bože, Tebe miluji nade všechno a díky Tobě miluji i bližního svého, neboť Ty jsi největší, nekonečné, úplné dobro, hodné veškeré mé lásky. V této lásce hodlám žít i zemřít. Amen.*“

Modlitba mu zněla cize. Nešlo mu na rozum, jak může právě on, zapřisáhlý ateista, přijímat takovou víru za svou. Jeho duše však beze zbytku prožívala každé slovo i všechny emoce vyvolané těmito slovy, takže na prvotní pochybnosti rychle zapomněl. Cítil, jak se mu oči zalévají slzami, a i když to neměl v povaze, naprosto bez zábran se rozplakal.

Zkrátka ho však vytrhly z myšlenek kroky věřících, kteří přišli na mši. Závěs vedle oltáře se rozhrnul a za ním se objevil

postarší kněz. Přistoupil k oltáři, pustil se do příprav na nadcházející bohoslužbu a přitom vyslal k Michaelovi zkoumavý pohled. Bylo zřejmé, že slyšel jeho modlitbu.

Michael se rozběhl k východu, protože teď rozhodně nechtěl potkat žádné lidi. Venku opět nastoupil do auta a zadíval se na kostel. *Co to k čertu mělo znamenat?*

Zčistajasna ho přepadla nepřekonatelná ospalost. Knihovna musí počkat.

Zamkl dveře vozu, zapřel se do opěradla a během chvilky se pohroužil do blaženého nevědomí.

KAPITOLA 10

Bryan otevřel oči a zadíval se na strop auta s přetrvávajícím pocitem, že usínal jako Michael Backer. Žádná jeho dosavadní vidina mu nepřipadala tak živá.

Byl Michael Backer.

Posadil se a dal se nad ironií svého posledního zážitku do smíchu. Stal se čtyřicetiletým neurologem, a přitom se nepovažoval za blázna. Všechno mu kupodivu dávalo dokonalý smysl. Stále se mu však honily hlavou tisíce otázek, především ta nejdůležitější – kdo jsou k čertu všichni ti lidé a co se s nimi stalo?

Znovu zavřel oči a pokusil se upamatovat ještě na něco dalšího. Rozčilovalo ho, že si vybavuje jenom krátký úsek Michaelova života. Byl totiž skálopevně přesvědčený, že ten muž je klíčem úplně ke všemu. Věděl to stejně jistě, jako že Linz byla Diana, Michaelova žena.

Po chvíli se vzdal všech pokusů vydolovat z paměti další vzpomínky a podíval se na hodinky. Strávil v autě na parkovišti před Linziným bytem už přes devět hodin. Měl však dojem, jako by od jejich dopoledního setkání uplynula celá věčnost. Rychle popadl telefon a zavolal jí.

„Prosím?“ ozvala se do telefonu Linz. Seděla u počítače, pracovala a přitom ukusovala pizzu.

„Linz? Tady je Bryan. Z dnešního dopoledne.“

Linz se nevěřícně narovнала.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli bychom se spolu nemohli znovu setkat.“

Linz nevěděla, jak odpovědět. Předtím od ní prakticky utekl, a najednou se chce znovu sejít. Ten muž byl pro ni záhadou. A jestliže něčemu nedokázala odolat, byly to právě záhady. „Ehm, kdy?“

„Teď. Jsem venku.“

„Vy jste tady?“ vyjekla. Před chvilkou se převlékla do pyžama. Rychle doběhla k oknu, vyhlédla na ulici a skutečně ho spatřila stát před domem.

„Je to důležité,“ dodal naléhavě.

„Co je důležité?“

„Můžu jít nahoru?“

„Ne.“ Věděla, že to zní podrážděně, ale nemohla si pomoci. Dopoledne utekl bez jakéhokoliv vysvětlení. „Povězte mi to po telefonu. Mám spoustu práce.“

„To nejde. Musím vás vidět,“ nenechal se odbýt Bryan.

Linz nevěřícně zavrtěla hlavou. Ve skutečnosti si však říkala, jestli by se s ním přece jen neměla sejít. Po ničem jiném totiž netoužila. Za celý den na něj nedokázala přestat myslet.

„Linz, prosím,“ snažil se ji přesvědčit tichým, nesmírně důvěrným tónem.

A bylo to. Nedokázala ho odmítnout. „No, poblíž je jeden bar. Jmenuje se *Na Rohu*.“ Vadilo jí, jak rozpačitě zní její hlas. Musí nad sebou získat kontrolu. „Sejdeme se tam za dvacet minut.“

Hned nato zavěsila a chvatně se vydala do koupelny obléknout. Zadívala se na sebe v zrcadle a napadlo ji, jestli by si neměla vzít krátké černé šaty, ale pak zakroutila očima a rozhodla se pro džíny.

Bar *Na Rohu* byl klidný, skromně osvětlený podnik, vybavený boxy s koženými sedačkami a třemi kruhovými terči na šipky, které visely na zadní stěně. Bryan se posadil s panákem vodky do nejoblíbenějšího koutu a nepřetržitě sledoval dveře.

Linz vešla dovnitř a chvíli se rozhlížela, dokud ho nezahledla. Jakmile se na sebe podívali, Bryanovi se tak stáhlo hrdlo, že nemohl pořádně popadnout dech. Zavřel oči a snažil se soustředit. *Zůstaň tady. Zůstaň. Tady. Teď jsem tady. Teď jsem tady.* „Bryane?“

Otevřel oči a zjistil, že Linz stojí nad ním a zamračeně na něj shlíží. Nedokázal se ubránit smíchu.

„Připadá vám něco směšné?“ zeptala se.

„Můj život,“ odpověděl Bryan a ukázal rukou před sebe. „Prosím.“

Linz se posadila naproti němu a položila na stůl svůj notebook.

Bryan měl dojem, že už tak důvěrné prostředí odděleného boxu je teď ještě intimnější. Poprvé také zahlédl tetování, které se jí vinulo kolem paže, a upřeně se na něj zadíval. „Vypadá jako ten šperk z muzea,“ poznamenal. Zdálo se mu, že jí dodává neohrožené vzezření.

Linz se po jeho překvapivé poznámce zalesklo v očích.

Bryan na sobě cítil její pohled. „Líbí se mi,“ řekl stručně.

„Často se takhle objevujete lidem za dveřmi?“

„Ten notebook s sebou nosíte pořád?“

„Když jste mi zavolal, zrovna jsem spustila kontrolu jednoho programu. Musím na to průběžně dohlížet,“ odpověděla a rychle natukala do počítače povel. „Potrvá to jenom chvíli.“

Bryan tedy čekal, naprosto spokojený už jen s tím, že ji může sledovat. Hlavou se mu honila spousta vzpomínek, v nichž hrála hlavní úlohu, ale místo aby se jimi zabýval, položil jí jedinou společensky únosnou otázku, která v dané chvíli připadala v úvahu. „Co vlastně děláte?“

Linz dál soustředěně sledovala monitor a přitom jí prsty běhaly po klávesnici. „Napovím vám,“ řekla a kývla hlavou ke svému tetování.

Bryan neměl tušení, co mu tím naznačuje. Zkusil to tedy nazdarbůh. „Spirála?“

„Dvojitá šroubovice.“

Bryan, který se právě napil, se zakuckal. „Vy jste vědkyně?“

„Genetička.“ Laptop opět zapípal. „Dešifruju kód, který určuje, jak mozek vytváří vzpomínky.“ Samozřejmě si všimla Bryanova výrazu. „Beru na vědomí, že mi nevěříte.“

„Ne, o to nejde, ale...“ zaváhal Bryan. Její vysvětlení ho na-prosto vyvedlo z míry. Co na to mohl říct?

Krátce nato se vedle nich objevila servírka se žvýkačkou v ústech. „Copak to bude, mládeži?“ zeptala se.

Linz se zamyslela. „Dám si sklenici klaretu.“

Bryan poklepal na svou sklenku. „Další vodku.“

„Hned to bude,“ přikývla servírka a odběhla.

Linz zadala další povel a Bryan si pozorně prohlédl její prsty. *Má Katarininy ruce.*

Počítač odpověděl pípnutím a Linz se znovu otočila k Bryanovi. Tentokrát mu už věnovala veškerou pozornost. „Tak o čem jste si se mnou chtěl promluvit?“

Bryan netušil, kde začít. Neunikl mu její dotčený výraz a uvědomoval si, že jí dluží omluvu. „Ze všeho nejdřív se vám chci omluvit, že jsem ráno tak utekl. Moc to s lidmi neumím.“

„To jsem poznala.“

Bryan její kousavou poznámku nijak nekomentoval. „Nikdy o sobě s nikým nemluvím, ale vy si zasloužíte vysvětlení.“ Zhluboka se nadechl, než jí odhalí své nitro. „Ten obraz jsem namaloval podle snu. Aspoň bych řekl, že to byl sen.“ Zamračil se. Jak to jen vysvětlit? „Občas se probudím a mám před sebou obraz – namalovaný. Vlastně to není obraz. Sám nevím, co to je. Většinou si ani nepamatuju, že bych ho maloval.“

Radši se jí vůbec nepokusil vysvětlit, že malování pro něj už několik let představuje způsob, jak se vyrovnat se svými problémy, nebo že začal malovat v dospívání, když zažíval nejprudší záchvaty. Říkal tomu záchvaty, protože jeho sny mu tak skutečně připadaly. Útočily na hradby jeho vědomí tak vehementně, že časem přestal rozeznávat, co je skutečnost a co

sen. Říkával jim i jinak: vidiny, vzpomínky, příhody, nezvané vzpomínky. Ať už ale použil jakýkoliv výraz, bylo to stále totéž.

Linz na něj zůstala zírat s udiveně zvednutým obočím. Bryana napadlo, jestli si vůbec uvědomuje, že se jí svěřuje s něčím, co nikdo jiný neví.

„A jak vypadal ten sen?“ zajímala se.

„Kněz jménem Órigenés sleduje popravu své nejbližší přítelkyně a stoupenkyně. Jmenovala se Juliana.“

„Jak to víte?“ zeptala se a ohromeně vykulila oči. „Odkud víte, jak se jmenuje? Tohle jsem vám přece neřekla. Proč jste se mi s tím nesvěřil už dopoledne?“

Bryan poznal, že ji to naprosto vyvedlo z míry, ačkoliv zatím klouzal pouze po povrchu. „Omlouvám se. Byl to špatný nápad.“

Linz se omluvně dotkla jeho paže. „Počkejte. Z ničeho vás neobviňuju. Jenom mi to připadá neuvěřitelné. Lidem se většinou nezdají naprosto totožné sny.“

Linzin dotek vyvolal v jeho paži třes. Odtáhl ruku a přerušil tak jejich spojení. „Možná se jim zdají takové sny dost často, jen o tom nevědí. Kdybyste nepřišla na zahájení mé výstavy, vůbec bychom se tu teď spolu nebavili.“

Linz se zapřela do opěradla a kousla se do rtu. „Když v mém snu ta žena umírala, kněz jí něco říkal. Jak to bylo u vás?“

Bryan překvapeně přikývl a znovu se v něm všechno sevřelo. Órigenés neměl tušení, jestli Juliana před smrtí slyšela, co na ni volal – ale ano, slyšela to.

Linz si vzala ubrousek, něco na něj napsala, složila ho a podala Bryanovi pero. „Napište mi to.“

Bryan si také vzal ubrousek, napsal na něj pár slov a pak si své zápisky vyměnili, jako by to byl nějaký kontraband. Bryan se ani neobtěžoval rozložit její kousek papíru, protože věděl, že na obou jsou napsaná čtyři slova, která Órigenés vyslovil těsně předtím, než plameny pohltily Julianino tělo.

Bryan se jí soustředěně zadíval do tváře. Zajímalo ho, jak zareaguje. „Vydej se k Bohu,“ řekl.

Linz sklopila oči k jeho ubrousku, který držela v rukou. „To je neuvěřitelné.“

Bryan se v tu chvíli odhodlal k ještě riskantnějšímu kroku a řecky se zeptal: „*Mluvíte řecky?*“

„Ne, nemluvím řecky.“ Vzápětí ztuhla.

Já to věděl. Bryan se s ohromeným výrazem zapřel do opěradla. „*Mluvíte řecky.*“

„Věřte mi, kdybych to uměla, věděla...“ Zbytek věty zůstal viset ve vzduchu. Servírka zůstala stát s jejich nápoji kousek od stolu a poslouchala, jak Bryan mluví na svou společnici v cizím jazyce.

„*Rozumíte mi.*“

Linz mu nedokázala odpovědět. Naprosto ji vyvedl z rovnováhy.

„*Rozumíte mi,*“ trval na svém Bryan. „*Nemůžu tomu uvěřit.*“

Servírka jim postavila skleničky na stůl. „Vino. A pro vás vodka.“

Linz k ní zmateně zvedla oči. „Rozuměla jste něčemu, co zrovna řekl?“

„Ani slovo, zlato,“ odpověděla servírka, nafoukla žvýkačku do tak velké bubliny, až praskla, a pak se otočila na podpatku a odešla.

Linz přikývla a dlouze se napila. Bryan zůstal zticha. Chtěl jí dopřát chvíli klidu, aby se mohla vzpamatovat.

Znovu přešel do angličtiny. „Vidíte?“ podotkl tiše. „Rozumíte mi. Rozumíte, co vám říkám.“

„Ale vždyť to není možné. Já přece řecky nemluví.“

„Ani já jsem nemluvil řecky. Až do toho našeho společného snu. V něm se řecky mluvilo.“

Linz zavrtěla hlavou. „Jenomže to byly dva sny, které se zdály dvěma lidem. A mně se zdál v angličtině.“

Bryan položil oba ubrousky na stůl, jeden vedle druhého. Chtěl tím gestem ukázat, co má na mysli. „Možná si ho jenom pamatujete v angličtině.“

„Mluvilo se v něm anglicky.“

„*Opravdu mluvilo?*“ zeptal se znovu řecky.

„Mohl byste toho prosím nechat? Člověk se nemůže plyn- ně naučit nějaký jazyk jenom tak v baru!“ vyhrkla a zabořila hlavu do dlaně.

„Podle mě mluvíte plynně řecky už dlouho, jenom o tom nevíte.“ Bryan se k ní natáhl a vzal ji za druhou ruku, aby ji uchlácholil. „Mně se stalo totéž.“

Linz se zalesklo v očích. V jejím nitru bouřily emoce. Opa- trně od něj odtáhla ruku, vstala ze sedačky a jedním douškem dopila všechno víno ve sklence. „Pojďme. Musím se podívat na něco v řečtině.“

Dojeli taxíkem do bostonské Ústřední veřejné knihovny na Copley Square. Linz se zastavila před policií označenou *Cizí jazyky – Řečtina* a začetla se do *Řeka Zorby* od Nikose Kazan- tzakise. Bryan jí nahlížel přes rameno a předstíral, že si čte s ní, ale ve skutečnosti byl naprosto uhranutý její vůní. Připa- dalo mu zvláštní, že i vzpomínky mají vlastní vůni.

Linz se k němu otočila a ukázala prstem na stránku. „Po- dívejte se na to!“ zvolala jako nadšené dítě.

Bryan se v první chvíli polekal, ale pak se usmál, naklonil se k ní a pošeptal jí do ucha: „Nekřičte tak.“

„Já nekři –“ Pak se ale rozhlédla a uvědomila si, že se k ní otáčejí lidé. Ztišila hlas. „Jak můžete být tak klidný?“

„Protože to pro mě není nic nového.“

Linz si nabrala další knížky a vydala se ke stolku v čítárně. „Jenomže pro mě ano. Baví vás obracet můj svět naruby? Zda- jí se mi stejně sny jako úplně cizím lidem. A teď ještě ke všemu rozumím, když někdo mluví řecky. Co dál?“

„No...“ Bryan zaváhal. Možná teď nebyla nejvhodnější chvíle, aby jí vykládal ještě víc. Nechtěl, aby vybuchla ve ve- řejné knihovně.

„Jak jste pro všechno na světě věděl, že budu rozumět řecky?“

Bryan nevěděl, jak na to odpovědět. „Já nevím. Že by tušení?“

Linz se rozlil po tváři zvláštní výraz. „Co když...?“ řekla váhavě a přešla k počítači v knihovně. „Nechápu, že mě to do teď nenapadlo,“ mumlala, zatímco ťukala povel do vyhledávače. Pak ustoupila o krok dozadu. „Páni!“

Bryan se postavil před monitor místo ní a prohlédl si výsledek vyhledávání. „Páni!“ zopakoval a pokýval hlavou.

Poté vykročil za Linz do oddělení teologické literatury a sledoval, jak prohledává řady vyrovnaných svazků, dokud nenašla, po čem pátrala.

„O tomhle jsme nejspíš neměli tušení,“ řekla a ukázala mu titul knihy Órigenés Adamantius: *Jeho život a doba*. „Ten kněz skutečně žil.“

Bryan se mlčky zadíval na svazky vyrovnané na policích. Už věděl, že Órigenés opravdu kdysi žil. Zároveň znal nazpaměť všechna jeho díla v původním jazyce. Bylo však zajímavé podívat se, co k tomu říká historie.

Linz posbírala ještě další svazky, zavolala s Bryanovou pomocí taxík a společně se pak vydali do jejího bytu. Během cesty ani jeden z nich nepromluvil. Okénka byla stažená a jejich turecký řidič měl puštěnou nějakou písničku ze své vlasti. Bryan nastavil obličej větru a podívoval se, jak je noční Boston zářivě osvětlený. Konečně objevil někoho, kdo by mohl rozumět jeho světu, ale přesto váhal, jestli má Linz odhalit úplnou pravdu. Toužil ji vzít za ruku a vychutnávat si pouto, které je spojovalo. Zároveň si uvědomoval, že se Linz dosud nevzpamatovala ze všech převratných věcí, které spolu zjistili. Dokonce ani sám Bryan nechápal, jak je možné, že Linz mluví řecky, což byla další věc, která je spojovala. Neměl tušení, co to znamená nebo co by měli podniknout dál.

Možná by mohli začít večerí, pak pokračovat nějakým filmem nebo si třeba zahrát šachy. Při tom pomýšlení se uchechtl.

„Co je?“ zeptala se Linz.

„Jenom uvažuji o budoucnosti,“ odpověděl a Linz od něj rychle odvrátila pohled. Usmál se. Pomalu si zvykal na její rezervované chování. Připadalo mu okouzlující a představovalo pro něj výzvu. Byli si podobnější, než tušila. Jenom doufal, že ho k sobě jednoho dne pustí blíž.

Když dojeli k cíli, Linz zaplavily smíšené pocity. Část jejího já si přála zůstat sama, zapomenout na celý dnešní večer, zapomenout na řečtinu, která se jí honila hlavou, zapomenout na Bryanův odhodlaný pohled. Možná jí víc vyhovovalo, když se na ni předtím neodvažoval pohlédnout zpřímá, protože teď se jí díval do očí, jako by znal všechny její myšlenky. Linz stočila pohled ke stohu vypůjčených knížek... Co si s nimi ksa-kru počne?

Za taxík zaplatila ona. „Nedáme si trochu lehké četby?“ zeptala se potom Bryana. Snažila se to podat jako vtip, ale neuspěla.

Bryan mlčky přikývl, vzal do rukou knihy, vystoupil z taxíku a nechal Linz projít napřed.

Když otevřela dveře bytu a vešli dovnitř, posadil se na podlahu a naskládal všechny svazky na konferenční stolek. „Musela jste vybrat celou knihovnu,“ popíchl ji, zvedl knížku, která ležela úplně nahoře, a začal jí listovat.

Linz se na něj znovu zadívala. Cosi na jeho podivuhodně modrých očích a na rozčuchaných vlasech ji přitahovalo. Neznali se ještě ani dva dny, ale na tom nezáleželo. Byla skálopevně přesvědčená, že mezi nimi existuje nějaké spojení. Zřetelně ho cítila, ačkoliv se tomu logicky uvažující část jejího mozku vzpírala.

Bryan k ní zvedl oči a usmál se. Když na něj konečně promluvila, znělo to poněkud malátně. „Dojdu pro víno.“

Rychle unikla do kuchyně, otevřela lahev a v duchu začala sprádat šiléný plán. Svede Bryana a vyspí se s ním. Dopřeje si jednu nevázanou noc s „výstředním umělcem“. Ještě nikdy

nic podobného neudělala, ale to teď bylo vedlejší. Musela nějak neutralizovat vliv, který na ni měl, aby se mohla vrátit do skutečného života.

Poslední románek zažila před dvěma lety s jedním kolegou ze Stanfordu. Studoval biochemii, jmenoval se Greg a byl hodný, nekonfliktní a nudný. Dala mu vale, když si uvědomila, že zažívá větší vzrušení při sledování spektrometru než s ním. Před Gregem chodila s Toddem, dalším hodným, nekonfliktním a nudným typem. Oba byli slušní kluci se jménem na čtyři písmena; přátelé, kteří se na jistou dobu změnili v něco víc. Linz se pokoušela namluvit si, že k nim cosi cítí, a snažila se s nimi udržovat vztah tak dlouho, dokud ho nezačali brát až příliš vážně. Pak ho pokaždé uřala. Upřímně řečeno se daleko lépe cítila sama. Její největší vášní byla odjakživa práce. Jedna noc s Bryanem její život nijak nenaruší.

Do pokoje se vrátila s vínem a s poněkud sebevědomějším výrazem. Bryan byl stále ponořený do knihy.

„Máte něco?“ zeptala se a posadila se kousek od něj.

„Órigenés žil ve třetím století našeho letopočtu. Byl to jeden z nejkontroverznějších církevních učitelů a ve své době platil za předního učence.“ Podal jí knihu, vzal si další a přemístil se na pohovku. Jeho úsměv byl tentam. Místo něj se mu ve tváři rozhostil vážný, napjatý výraz.

Linz protáhla obličej. Takhle to tedy vypadá s mým slavným plánem, pomyslela si. Bryan se teď tváří jako na pohřbu. S rezignovaným povzdechem otevřela knihu a pustila se do čtení.

O hodinu později už měli prolistovanou většinu svazků a lahev vína byla prázdná. Bryan se při četbě o Órigenově životě rozčílil – vadilo mu, co všechno dějepisci špatně pochopili a co vynechali, a nemohl se smířit s tím, že zůstane uvězněný až do konce života v jeho vzpomínkách. Nakonec přestal číst a jenom obracel stránky.

„Věřil v reinkarnaci,“ poznamenala Linz s očima upřenýma do knihy. „Církev tuhle doktrínu zavrhla v roce pět set padesát tři našeho letopočtu, tři století po jeho smrti.“ Udiveně pohlédla na Bryana. „Takže křesťané kdysi věřili v reinkarnaci?“

Bryan se vyhnul přímé odpovědi. „Órigenés ji učil, ale kdoví.“

„Tady se píše, že ho uvěznili a pak upálili na hranici.“

„Ne,“ opravil ji Bryan podrážděně. Nemohl si pomoci. „Mučili ho, postavili na pranýř a na tři dny ho přivázali za ruce a nohy ke kůlu. O týden později zemřel na následky zranění,“ vysvětlil jí, vstal a došel k zenové zahradě. „Muž, který ho dal zabít, se jmenoval Septimus. Svým způsobem nenáviděl všechny křesťany, ale Órigena ze všech nejvíc. Ten kněz skončil... odporně.“

„Septimus,“ zašeptala Linz a otřásla se. „Ano, tak se jmenoval.“ Dlouhou chvíli zůstala sedět na místě a snažila se zpracovat novou informaci. „Vzpomínáte si na Órigenovu smrt, stejně jako si já vzpomínám na tu její.“

Bryan zůstal stát otočený zády k Linz a čelem k zahradě. „Můžu?“ zeptal se a ukázal na hrabičky. Když souhlasně přikývla, zul si boty, vstoupil na písek a pustil se do kreslení vlastních ornamentů. „Když jsem byl malý, míval jsem velice živé sny... noční můry,“ svěřil se jí. „Byl jsem náměsíčný, mluvil jsem... nějakou dobu jsem dokonce trpěl narkolepsií. Když mi bylo sedm, jako by se mi v mozku něco přepnulo a najednou jsem si vybavil celý život...“

Linz si ho změřila nevěřícím pohledem. „Vybavil jste si celý jeho život?“

Bryan přikývl. Nechal ji při tom, že mluví o Órigenovi. Raději jí zamlčel, že člověk, na jehož život si tenkrát vzpomněl, se jmenoval Abú Dža'far Muhammad ibn Džarír al-Tabarí. Byl to perský dějepisec, který se narodil v devátém století. Tento geniální učenec napsal *Dějiny panovníků a králů*, podrobné historické dílo popisující události od Mohamedovy doby až do autorových časů. Následně sepsal výklad koránu.

O jeho schopnostech svědčil fakt, že už v sedmi letech znal tuto základní náboženskou knihu nazpaměť. Teď znal korán nazpaměť i Bryan.

Pro dítě představovalo takové břímě nesmírnou zátěž. Když se tenkrát Bryan probudil, v hlavě měl všechny Tabarího vzpomínky. Nevinná mysl sedmiletého chlapce tak překypovala celoživotní moudrostí starce, který se dožil pětáosmdesáti let. Tabarí byl však pouze prvním z mnoha lidí, jejichž vzpomínky napínaly Bryanovu hlavu k prasknutí.

Bryan se ušklíbl. „Dva týdny jsem zůstal doma ,nemocný‘. Teprve po šesti měsících jsem si uvědomil, že mluvím plynně cizím jazykem. Můj život se – hodně mírně řečeno – změnil.“

„Co vaši rodiče?“ zeptala se Linz se zamračeným výrazem.

„Neměli ponětí, jak se s tím problémem poprat,“ odpověděl Bryan. „Moje matka byla sice psychiatrička, ale nijak mi to nepomohlo. Osobně se jí dotklo, že její syn má problémy – vážně problémy – a tak mě vláčela po spoustě doktorů. Nikdo nechápal, co se se mnou děje. Když mi bylo šestnáct, konečně se mi podařilo všechny přesvědčit, že ty vidiny pominuly.“

„Takže... se tu bavíme o... reinkarnaci?“ Linz vstala a došla ke kraji zenové zahrady.

„Nevím,“ odpověděl tiše a vzal ji za ruku. „Co myslíte vy?“ zeptal se a přitáhl ji k sobě na písek.

Linz sklopila oči k jejich spojeným prstům. „Řekla bych, že mi to způsobujete vy.“

Bryan se k ní naklonil. „A vy zase mně.“

Políbili se s pocitem, že prostě nemohou jinak. Bryan měl dojem, že mu vzplála všechna nervová zakončení v těle. Přivinul Linz k sobě a oba se pak svezli do písku. Bryan ji zakryl svým tělem a Linz kolem něj překvapivě ovinula nohy a přitáhla si ho k sobě.

Bryan jí přitiskl tvář k šíji a rukama začal zkoumat její tělo. Přitom si vybavoval všechny chvíle, které spolu v minulosti prožili. Jeho vzpomínky teď pohlcovaly přítomnost a hrozilo nebezpečí, že ho zcela ovládnou. Linz mu vzala tvář do dlaní

a dlouze ho políbila. Jejich vášeň se spojila – dokud Bryan s bolestným výrazem nezvrátil hlavu dozadu.

Linz poplašeně otevřela oči, odtáhla se od něj a zadívala se mu do obličeje. „Co se děje?“

Dál se k sobě tiskli, ale Bryan nebyl schopen přemýšlet, natož mluvit. „Moje... hlava... občas mě přepadají migrény.“

„Mám přinést aspirin?“ zeptala se a políbila ho na krk.

Bryan se zachvěl. Každou chvíli nad sebou ztratí kontrolu. Nemohl si dovolit upadnout do transu zrovna před ní. „Musím jít. Omlouvám se.“ Rychle se svezl z jejího těla, vstal a rozběhl se ke dveřím.

Linz se posadila. „Určitě nemám přinést –“ Už však bylo pozdě. Bryan zmizel.

Polonahá a celá od písku se na sebe podívala a s pocitem studu si začala upravovat košili. Ještě nikdy v životě se s nikým nechovala tak nespoutaně. A ještě nikdy v životě ji nikdo nenechal takhle samotnou.

Posadila se ke stolu jako omámená. Ze skládačky na ni posměšně hleděla Mona Lisa. Přitom ji s Bryanem sestavili teprve před dvanácti hodinami. Zase od ní utekl. Zřejmě to patřilo k jeho zvyklostem.

„Čemu se culíš?“ obořila se Linz na Monu Lisu a opět ji rozebrala na tisíce dílků. Pohled na výslednou spoušť jí však neposkytl ani nejmenší zadostiučinění. Nikdy nezažila podivnější den.

KAPITOLA 11

10. leden 1982

Michaela už nebavilo neustále se hájit. „Nic jsme neohrozili. Spíš naopak, posunuli jsme se mnohem blíž, než jsme kdy doufali.“

„Mnohem blíž k čemu?“ zvýšil hlas Conrad a rozčileně rozhodil ruce. „K tomu, že přijdeme o grant? Tak prostě vedení ústavu povíme, že stačí spolknout naši tabletku, a člověk rázem zvládne odrecitovat *Hexaplu* ve starořečtině. Schválně, co na to řeknou.“

Michael se rozhlédl po restauraci. Ostatní hosté byli našťástí tak daleko, že nemohli slyšet jejich rozhovor. Michael, Conrad, Finn a Diana se stáhli do boxu v nejdlehlším rohu restaurace, kde navíc nebylo mnoho lidí. Po pravdě řečeno grill bar zařízený v retro novoanglickém stylu vypadal dost osiřele.

Strefili se do klidnější doby, kdy se už nepodávaly obědy a ještě nechodili lidé na večeri. Nedaleko vchodu seděly čtyři starší páry a všechny si objednaly Docovu věhlasnou škeblou polévku. Michael věděl, že to jsou stálí hosté, kteří sem chodí každý pátek ve čtyři hodiny odpoledne před taneční lekcí pro seniory. Kromě nich se do podniku loudavým krokem uchýlilo i několik turistů hledajících úkryt před lezavým studeným větrem. Posadili se k baru a objednali si irskou kávu.

Finn poklepal dvěma prsty na stole jako vždy, když se nad něčím zahloubal. Vůbec nevypadal jako vědec, ale spíš jako kříženec surfaře a kovboje, který si díky svým zeleným očím, dlouhým světlým vlasům a přirozenému osobnímu kouzlu dokázal podmanit téměř každou dívku. Když dopil

pivo, hlasitě si odříhl, a jakmile jeho kolegové přestali otráveně reptat, prohlásil: „Měli bysme to vyzkoušet všichni.“

„To je vynikající nápad, Dixie. Přesně podle vědeckých zásad,“ zahalasil Conrad a posměšně zvedl své pivo.

Finn praštil sklenicí o barový pult. „Hele, ty chytráku, všechny ty tvoje naduté řeči mě už pěkně serou.“

„Třeba se mi nechce zahodit celou kariéru jenom kvůli pár halucinacím. Vzpamatujte se, lidi, šedesátá léta jsou dávno pryč.“

„Pánové, prosím vás,“ ozvala se Diana a položila Finnovi dlaň na předloktí. „Přiznám se, že souhlasím s Finnem. Měli bychom to všichni vyzkoušet a přesvědčit se, co se stane.“

Finn zůstal zticha, ale souhlasně na Dianu kývl. Michaela to ani v nejmenším nepřekvapilo. Už několik let pojilo jeho ženu a Finna pevné přátelství. Oba pocházeli z malých odlehlých městeček – Dianino rodiště leželo ve Wyomingu a Finnovo v Texasu – a okamžitě po příchodu na Harvardovu univerzitu k sobě našli cestu. Do všeho se pouštěli po hlavě a už týden po svém prvním setkání spolu vyrazili plachtit na rogalu do Berkshires. Proto bylo Michaelovi jasné, že oba budou víc než ochotní vrhnout se do neznáma společně s ním.

„Podle mě to není nejlepší nápad,“ řekl a zavrtěl hlavou

Diana rozčileně nadskočila. „Proč? Když jsi to zkoušel sám, vehementně jsi nás ujišťoval, že ti nic nehrozí.“

Michael zatím nikomu z nich neřekl celou pravdu. Do konce ani Dianě. Teď k tomu měl poslední příležitost. „Nejde o to, že dokážu odříkat celou *Hexaplu*. Pamatuju si, jak jsem ji psal.“ Následovalo tíživé ticho. Všem tím vyrazil dech.

Conrad na něj vrhl pohled bezohledného dravce. „Nechceš to nějak rozvést, Mikeu?“

„Ano, prosím,“ přidala se Diana, zapřela se do opěradla sedačky a naklonila hlavu na stranu. Michael tenhle pohled znal. Říkala mu jím, že za tohle později zaplatí.

„Omlouvám se. Potřeboval jsem čas, abych všechno zpracoval, než vám to vysvětlím.“ Zhluboka se nadechl. „Měl jsem

několik vidění... zdálo se mi, že prožívám život římského kněze ve třetím století našeho letopočtu.“

Jeho kolegové zůstali zticha. Teprve po chvíli se ozval Finn. „Takže nám tvrdíš, že sis vybavil život římského kněze?“

Conrad si sundal brýle a promnul si kořen nosu. „A teď si myslíš, že jsi on? Můžeš mě vyzpovídat?“

„Ne, nemyslím si, že jsem on,“ odpověděl nesmírně odměřeně Michael. „Ale pamatuju si, že jsem prožil život člověka, který se jmenoval Órigenés Adamantius. Napsal tisíce děl včetně porovnání různých překladů Starého zákona. Já jsem bibli nikdy v životě nevzal do ruky, ale teď bych vám dokázal rozebrat všechny její verze. Nic si nevymýšlím,“ dodal důrazně. „Šel jsem do knihovny. Všechno je tam napsané přesně tak, jak si to pamatuju.“

Dlouho se nikdo nezmohl na slovo. Slyšeli pouze Finnovo poklepávání prstů na stole. A byl to právě Finn, kdo opět prolomil ticho. „Šéfe, musíme nachystat vybavení a tohle všechno nahrát.“

Diana štípla Michaela do paže. „Jau,“ vyhrkl a promnul si kůži.

„Tak řekni už něco,“ vyzvala ho výhrůžně.

Michael se usmál. Diana do něj viděla. Poznala, že přijde ještě s nějakou bombou. „Umím teď plynne mluvit několika jazyky.“

Conrad do sebe obrátil celé pivo najednou. „A lítat umíš taky, Supermane?“

Michael se rozesmál. Nemohl si pomoci. A hned nato ucítil, že se v něm poněkud uvolnilo napětí. Musel si přiznat, že v sobě cítí jakousi novou sílu a moudrost. Nikdo z jeho současníků osobně nepoznal, jak vypadá život ve starověkém Římě. „Já vím, že to zní šíleně, ale umím číst, psát a mluvit starořecky, latinsky a hebrejsky. A také trochu koptsky.“

Nikdo z nich to zpočátku nechápal. Diana se nakonec zeptala: „Tvrdíš, že si vzpomínáš na svůj předcházející život?“

Michael zavrtěl hlavou. „To nevím. Ale celá ta zkušenost byla nesmírně intenzivní a emotivní. Dlouhodobá paměť je závislá na přísunu nových proteinů. Těch mám momentálně ohromné množství a moje synapse jiskří jako zběsilé. Co když ten lék vytvořil nové nervové dráhy a společně s tím oživil i jakési skryté vzpomínky?“

„V tom případě by se tam mohly skrývat ještě další vzpomínky... na další životy,“ poznamenala ustaraně Diana.

„Jako u schizofrenika,“ dodal Conrad.

Michael ho probodl pohledem a snažil se potlačit vztek. „Ať už jde o cokoliv, nemůžeme jen tak hodit za hlavu všechny ty věci, které jsem zažil. Podle mě uděláme nejlíp, když počkáme několik týdnů, než to vyzkouší někdo další. Aspoň dokud nepoznáme celý rozsah mé reakce,“ řekl. Diana k němu natáhla ruku a stiskla mu dlaň. V tu chvíli Michael věděl, že mu bylo odpuštěno.

Finn se k němu naklonil. „Já si myslím, že nemáš pravdu, šéfe. Tohle je možná ten největší průlom od objevu DNA. Musíme pokračovat.“

Conrad se zamračil, ale Michael si ho nevšímal. „To rozhodně budeme, věř mi. Podle mě si ale musíme dávat pozor. Prosím vás o dva týdny.“

Finn mávl na barmana Pattyho, aby jim přinesl další rundu. „A nic víc nedostaneš.“

Conrad si Michaela prohlížel, jako by studoval vzorek pod mikroskopem. „Vážně umíš všechny ty jazyky?“

Michael se pokusil odlehčit náladu. „Přepadl tě strach, že jsem chytřejší než ty?“

Doc jim mezitím přinesl další pivo. „Získali jste snad Nobelovku? Takhle jsem vás neviděl pít od toho dne, co jste dostali ten grant.“

Finn zvedl sklenici. „Povedl se nám skok vpřed.“

„Jestli se tomu tak dá říkat,“ zamumlal Conrad.

„Co takhle ústřicovou polívku a chleba?“

Diana si přitiskla dlaň na břicho. „Jsi náš hrdina, Docu.“

Doc se je pokaždé snažil nakrmit na účet podniku. Od té doby, co svou restauraci otevřel, se pro ně stala druhým domovem. Než se objevila na scéně Diana, Michael s ním dokonce bydlel. Znali se od dětství a přátelili se spolu už v době, kdy vyrůstali na předměstí Chicaga. Když se Michael přestěhoval do Bostonu, aby dokončil na Harvardu své odborné studium, Doc právě absolvoval kuchařskou školu a přijel za ním na návštěvu. Během ní se zamiloval do Bostonu natolik, že si našel místo v jedné z nejlepších restaurací ve městě a rychle se tam vypracoval na šéfkuchaře. Později si s pomocí rodiny otevřel vlastní podnik – *Docův gril bar Na Nábřeží*.

Doc zůstal stát u jejich boxu, což bylo neobvyklé. Nakonec se naklonil k Michaelovi. „Šéfe? Můžeš na slovíčko?“ zeptal se a pokynul ke své kanceláři.

„Jasně,“ odpověděl Michael a vstal. Byl Docovi vděčný, že ho aspoň na chvíli vysvobodil z napjaté debaty, ale cestou do zadní části restaurace dumal, co ho asi čeká.

Jakmile vešli do těsné kanceláře, Doc přibouchl dveře. „Mám radost, že jste se tu zase objevili. Doufal jsem, že někdy vyjdete ven na vzduch.“

„Měli jsme spoustu práce s tím naším projektem,“ vysvětlil mu Michael. Doc měl pravdu – už dlouho se neviděli.

„No, jsem moc rád, že jste zase přišli.“

Michael zvedl obočí, protože ho překvapil Docův nezvykle neosobní tón. „Já taky, kamaráde. Co tě trápí?“

„Víš...“ Doc se s rozpačitým výrazem posadil.

Michael čekal, až si jeho přítel utřídí myšlenky, ale nedočkal se. „Prosím tě, pověz mi bez vytáček, o co ti jde. Mám za sebou pár dost náročných dní.“

„Jde o Barbaru...“, vyhrkl konečně Doc. „O Barbaru a o mě.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat –“

„Ne, chci ti to vysvětlit. Chci, abys byl první, kdo to uslyší.“

Michael potlačil nutkání zareagovat a zůstal zticha. Měl Doca rád jako vlastního bratra. Šlo totiž o to, že se jeho kama-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.